De Avonturen van ERIC DE NOORMAN

door HANS G. KRESSE

DE VLOEK VAN HET GOUD & HET MOERASMONSTER

ERIC DE NOORMAN

DEEL XV

1. De Vloek van het Goud

Inleiding

Langzaam nadert het hoge Vikingschip de Noorse kust. Zwijgend zien de mannen aan boord over het landschap, dat zich voor hen uitstrekt. Een van hen steekt zeker wel een voet boven de anderen uit. Zijn gelaat spreekt van wilskracht en meedogenloze hardheid. De felblauwe ogen schieten vonken en geven hem met zijn verwilderde haren, zijn lange baard en zware snor een welhaast afschrikwekkend uiterlijk.
Wie is deze geheimzinnige vreemdeling? De anderen noemen hem Hovin. En onwetend van zijn komst verwijlt Eric de Noorman op de Koningsburcht, temidden van zijn gezin en zijn getrouwen, onbewust van het gevaar, dat aan alle kanten loerend de kop opsteekt.
Overal dreigt verraad en wonderlijk is het Lot, dat de wegen van hen, die verbitterd zijn jegens de Koning der Noormannen, tezamen voert op de burcht Tyrfing. Daar is de oude burchtheer Olaf, verbitterd over de dood van zijn dochter Heidrun, welke hij, tengevolge van de boze influisteringen van Draga, aan Eric wijt. Ook Draga zelve, die van hieruit de dood van haar broeder Wendir hoopt te kunnen wreken, bevindt zich tussen deze muren, in gezelschap van Awain, de zwakkeling, en Likar, de verrader. En al deze door haat opgezweepte mensen vinden een aanvoerder in de geheimzinnige Hovin. Hij is het, die bij Koning Eric weet binnen te dringen en de kleine prins Erwin te ontvoeren. En door zijn pijlen getroffen stort de Noorman, bij een poging om zijn zoon te redden, gewond in de rivier, zodat zijn volgelingen menen, dat de Koning dood is.
Nimmer is de toestand zo hopeloos geweest: Winonah en prins Erwin verkeren in doodsgevaar, het grote Rijk der Noormannen dreigt uiteen te vallen. Doch behalve vijanden heeft Eric gelukkig ook nog trouwe vrienden, die van geen wijken weten, zodat ook in „De Prijs der Wrake" het goede tenslotte overwint en de verraders hun gerechte straf niet ontgaan.

Eric, de koning der Noren, heeft zich na zijn terugkeer van de geslaagde strijd tegen Hovin de Geweldige teruggetrokken in zijn vertrek, nadat Knud, de man aan wie Eric tijdens zijn afwezigheid het bevel had overgedragen, hem verslag heeft uitgebracht. Een gekrijs buiten schrikt hem op uit zijn overpeinzingen. De jonge arend! denkt hij. De vogel heeft nog geen voer gehad, het is al iets te laat! Met lange passen begeeft Eric zich naar het bijgebouwtje in de tuin. Hij vindt er Erwin en Winonah bij de voederkist. Het arendsjong laat zich gewillig van zijn plaats nemen en hapt schrokkerig de brokken vlees uit Eric's hand. Eric houdt hem omhoog op zijn met leer beschermde onderarm en de vogel klappert met de vleugels, alsof hij protesteren wil, dat de smulpartij alweer voorbij is. „Wanneer gaat hij vliegen, vader?" vraagt Erwin gespannen. „Spoedig," meent Eric, „hij is nu al tien weken oud. Kijk!" Behoedzaam zet hij het dier op de balk terug. De jonge vogel komt telkens met sprongen omhoog, luid piepend, als wil hij de kracht van zijn vleugels beproeven. „Hij krast lelijk!" zegt Erwin, „en wat een klauwen!"
„Pas maar op, als hij groot is," waarschuwt Winonah.
Met een voldaan gevoel keert Eric naar zijn werkvertrek terug. Een dienaar komt binnen en schraapt verlegen de keel.
„Wel, wat is er?" vraagt de Noorman zonder het hoofd om te wenden.
„Een eh...., vreemde bezoeker, heer," meldt de man schuchter, „zeer ongewoon...." Eric kijkt afwezig op.
„Ongewoon?" herhaalt hij en de dienaar knikt heftig.
„Geeft alles weg!" verduidelijkt hij, „een onzer dienstmaagden kreeg voor niemendal een gouden hoofdband!"
„Ock kom", mompelt de koning, „ik zal komen kijken."
„Ik ben er al!" klinkt op dat ogenblik een opgewekte stem.
Stomverbaasd kijkt Eric naar de gestalte in de deuropening. En terwijl de oude dienaar ontdaan een verontschuldiging prevelt, staart de Noorman in het breedgrijnzende gelaat van een jongeman die zelfverzekerd het vertrek binnentreedt....

„Zijt gij de koning?" vraagt de zonderlinge jongeman met vergenoegd gegiechel. Peinzend neemt de koning zijn vreemdsoortige bezoeker van het hoofd tot de voeten op. Hij draagt een kleed van het fijnste linnen, opgesmukt met goud- en zilverdraad. De indruk van pronkerige overdaad wordt nog sterker door een brede, gouden band om zijn rechter pols. Het oog van de Noorman blijft verwonderd rusten op een gouden sierdolk, een enig stuk smeedkunst ingelegd met ontelbare edelstenen. De jongeman volgt Eric's blik. „Vindt ge hem mooi?" vraagt hij gretig, „hier!" Vooraleer de koning begrijpt wat er gebeurt, heeft de ander de gordel al losgemaakt. „Ge moogt hem hebben! Blijde gezichten wil ik zien!" Hij duwt de Noorman het voorwerp in de handen en deze is zo verbluft, dat hij niet eens protesteert. „Ik heb nog veel meer!" gaat de goedgeefse knaap monter verder, „wacht even op mij. Ik zal nog wat voor u halen!" Hij draait zich op de hielen om en voor de vorst van zijn verbazing bekomen is, heeft hij het vertrek reeds verlaten. Beneden, in een ander vertrek, vallen ook de knechten van de ene verbazing in de andere. De gekke bezoeker heeft hun opgedragen alles uit te pakken, wat hij heeft meegebracht. „Hoe komt hij daar aan?" bromt een van de mannen, „want een edelman is het niet, dat voelt ge met uw klompen aan! Neem nu die beker." Hij heft het massief gouden voorwerp omhoog. „Zoudt gij daaruit durven drinken?" „Prachtig, hè?" schalt een stem luidruchtig. Het is de jongeling zelf. „Houd maar man!" zegt hij, en, de armen omhoog zwaaiend jubelt hij: „Weer een blij gezicht!" Doch in de blik, waarmee de verbouwereerde dienaar zijn maat bekijkt, valt meer ontsteltenis dan blijdschap te lezen. De knaap is bijna even vlug opnieuw verdwenen. Met iets onder zijn arm snelt hij de trap weer op en valt onstuimig het werkvertrek van de koning binnen. Doch daar houdt de potsierlijke gestalte plotseling in, als hij Winonah in het oog krijgt. De knaap steekt het bronzen kistje vooruit, dat hij in de handen houdt. Dezelfde grijns trekt weer over het zonverbrande gelaat. „Maak eens open!" nodigt hij uit, „vol goud en mooie steentjes, hihihi!" Eric's geduld is nu reeds te lang op de proef gesteld. 't Wordt tijd, dat er 'n einde komt aan deze zotte voorstelling.

ERIC IS VERBAASD

„Ik houd daar niet langer van!" zegt Eric bars, „gij schijnt niet te begrijpen, waar ge u bevindt." „Maar.... maar...." stottert hij, „ik begrijp het wèl! Gij zijt toch de koning? Daarom heb ik toch zoveel meegebracht. Zijt ge dan niet blij?" Een kinderlijk-neerslachtige teleurstelling staat op zijn rond gezicht te lezen. „Ik geloof, dat ik er iets van begin te begrijpen!" zegt Winonah geamuseerd tot de Noorman. „Onze eh... bijzondere gast van heden is blijkbaar een vreemdeling en niet op de hoogte van wat bij ons geldt als regel en goede gewoonte. In zijn land heersen waarschijnlijk andere gebruiken, nietwaar?" De koning knikt peinzend, maar half overtuigd. „Al vele landstreken heb ik bezocht," merkt hij op, doch iets dergelijks ben ik nog nimmer tegengekomen. Waar ligt dat land van u eigenlijk?" herneemt hij wat vriendelijker. „O, ergens in het Oosten, heer edel-koning!" wuift de jongen achteloos, „ik ben met de zon meegekomen!" Schaapachtig kijkt hij het gezelschap rond. „Maar wacht," zegt hij, „ik zal mijn vergissing goed maken, koningsheer!" Alvorens een van de aanwezigen er op bedacht is, haast de rare knaap zich weer weg. In de gang horen zij de stem van de jongen weer en meteen vliegt de deur open. De zonderlinge schuift twee bedeesde dienaren voor zich uit, die moeizaam een zware zak tussen zich in torsen. Onderdanig buigen ze het hoofd voor hun koning, doch hun gemompelde verontschuldiging gaat verloren in de juichkreet van de jongeling: „Blij moet gij zijn, edelen! Blij! Hier! Kijk!" Met een hand neemt hij de zak van de knechten over. „Dank u, dienstheren!" zegt hij. Blijkbaar zonder enige inspanning heft hij de zware zak omhoog en laat deze met een harde klap op de tafel belanden. Eric doet onwillekeurig een stap naderbij. De zak wiebelt heen en weer en zakt dan langzaam opzij.... blinkend-gele stukjes metaal rollen over de tafel.... en in stomme verbazing staart Eric naar de onmetelijke goudschat die hem nu tegenglanst....

Eric herstelt zich het eerst van de verbijstering, die de blinkende goudklompjes hebben teweeggebracht. „Ik zal u deze handeling niet aanrekenen!" zegt de koning langzaam, „omdat ge een vreemdeling zijt! Maar.... waar komt dit goud vandaan?" De dreigende klank in Eric's stem brengt de knaap zichtbaar van zijn stuk. Alsof hem het grootste onrecht van de wereld wordt aangedaan, steekt hij mokkend de kin vooruit. „Ik ben rijk!" brengt hij uit en die gedachte schijnt iets van zijn zelfverzekerdheid te redden. „Ik heb zoveel, dat ik zelfs koning zou kunnen zijn!" „Simpel gezwets!" herneemt de koning. „Neem weg dat goud!" De knaap komt schichtig naar voren om de weggerolde goudkorrels weer op te rapen. Volkomen uit het lood geslagen door de terechtwijzing van de koning, neemt hij de zak met beide handen op en gaat er zwijgend mee naar de deur. Eric is ondanks alles onder de indruk van dit uitzonderlijk vertoon van spierkracht. In de volgende dagen is de vreemdsoortige gast het onderwerp van vele vrolijke zowel als argwanende gesprekken in de burcht. „Een merkwaardig toeval!" merkt de koning eens op tegen Winonah, „hoe dringend hebben wij dit goud feitelijk nodig voor het rijk, en deze jonge melkmuil loopt er mee te koop!" „Als er maar geen moeilijkheden komen!" waarschuwt Winonah. Doch deze komen spoediger dan iemand kon vermoeden. Een zo juist op de burcht aangekomen edelman staat onverwachts tegenover de vreemde bezoeker. „Wat een muts, edelheer!" roept deze geestdriftig, „prachtige veren! Kan ik die kopen?" Meteen strekt hij beide handen uit naar het hoofddeksel van de edelman, die echter verstoord terugwijkt. „Spaar mij uw fratsen!" zegt hij bits. „Fratsen?" herhaalt de jongen alsof hij het woord niet begrijpt. „Kopen wil ik die muts! Betalen kan ik wel, hoor, ik ben rijk!" „Pak u weg, ge verveelt mij!" gromt de ander, „als ge niet zo'n vlegel waart, dan zou ik...." „Zoudt gij mij de muts dan wèl verkopen?" valt de jongeman in „en wat is een vlegel, edelheer?" „Genoeg gezwetst, slungel!" mompelt hij, „een edelman des konings beledigen! Een pak slaag.... Ge vraagt er om! Hier!" En vóór de jongeman begrijpt wat er aan de hand is, kletst de hand van de edelman hem midden in het gelaat....

Totaal verbluft staart de jongeling naar de edelman, die met een hooghartig gebaar zijn handen afslaat. „Lafaard!" brult hij, „als ge vechten wilt, zeg het dan!" Dreigend balt hij de vuisten en doet een schrede voorwaarts. De edelman lacht honend. Rustig trekt hij zijn zwaard. „Vooruit!" snerpt zijn stem, „laat zien of ge uw speelgoed al ontgroeid zijt!" De krachtige toon, waarop deze woorden gesproken worden, ontnuchtert de knaap. Hij weifelt even, morrelt onzeker aan het gevest van zijn zwaard. Het is een kostbaar stuk, ingelegd met edelstenen; en als hij dan eindelijk het wapen te voorschijn weet te brengen, glanst en blinkt het van nieuwigheid. De edelman doet een schijnaanval. „Eerlijk vechten!" roept de jongen boos, „ik ben nog niet klaar!" Onhandig maait hij zijn zwaard heen en weer voor het gezicht van de edelman, die geen moeite doet zijn lachen te bedwingen. „Uw eerste les, nietwaar," gromt hij, „en ge treft gelukkig een goed leermeester!" Een vervaarlijke uitval.... de knaap kan zich slechts redden door aalvlug opzij te springen. „Ik zal u laten huppelen als een konijn!" spot zijn tegenstander, „als ge een pak voor uw broek hebt gehad, groeit er misschien nog een man uit u!" Weer schiet zijn arm uit, doch deze keer heeft de jongeman de slag zien aankomen en met meer geluk dan wijsheid weert hij de aanval af. De uitval, die hij nu zelf onderneemt, doet de edelman wankelen. Doch wat daarop geschiedt beneemt hem de adem: zonder een tegenstoot af te wachten werpt de jongen zijn zwaard van zich af! Hij springt onverhoeds op zijn tegenstander toe, grijpt diens pols in een knellende greep, zodat zijn wapen op de grond klettert. In een onderdeel van een seconde heeft de jongen het gegrepen en met een woeste krachtsinspanning op zijn knie in stukken gebroken. Volkomen overrompeld wijkt de edelman achteruit. Opnieuw nadert de jongeling hem, duikt onder zijn uitgestoken vuisten door.... hij neemt hem in een machtige zwaai bij de heupen en slingert het zware lichaam omhoog. Doch op dat ogenblik davert een toornige stem door de ruimte.... „Houdt op!" En als de knaap verstoord opkijkt, ziet hij de koning, gevolgd door een aantal lansknechten, met flikkerende ogen op hem toestormen.

De bevelende stem van de Noorman en de aanblik van de lansknechten die hem omringen, doen de woede van de knaap ineens wegzakken. Volkomen rustig laat hij de edelman weer op de grond belanden. De goede man zwaait onzeker heen en weer; hij ziet zo wit als een doek. Eric treedt vastberaden op de gespierde jonkman toe. „Gij verlaat de burcht," zegt hij bars, „onmiddellijk! Uw uitzonderlijk gedrag heb ik door de vingers gezien, doch deze aantasting van de vrede op de burcht kan ik niet dulden! Ik wil niets meer van u horen!" zegt hij bits, „verdwijn!" „Heer koning!" komt op dit moment de verwonderde stem van Winonah er tussen, „wat is hier geschied?" Ietwat wrevelig wendt de Norenkoning zich tot zijn gemalin, die nu naderbij komt. De edelman kucht. „Met uw verlof, vrouwe!" merkt hij op, „deze man poogde de draak met mij te steken! Een ongehoord feit!" „Ge weet nog niet", onderbreekt Winonah, „dat onze jonge vriend onze gebruiken nauwelijks kent en het schijnt mij ook dat hij aan goud en edelstenen wat te veel waarde toekent. Doch hij heeft u zeker niet willen beledigen!" „Jonge man," zegt Eric dan, „gij volgt mij naar mijn werkvertrek! De tijd is gekomen, dat ik mij eens ernstig met u onderhoud!" Schoorvoetend loopt de jongen achter hem aan. „Uw naam is mij niet eens bekend," begint Eric. „Gnom, heer koning!" valt de jongen ijverig in. „Gnom?" herhaalt Eric. „Wel, eh.... waarde eh.... Gnom, indien ge hier wilt blijven, zal uw kennis van onze taal en gewoonten heel wat groter moeten worden." Gnom kijkt hoopvol. „Mag ik blijven?" vraagt hij. „Ik wil het u toestaan," merkt de vorst glimlachend op, „indien ge er ernstig naar streeft, u aan het leven in de burcht aan te passen." Er valt een korte pauze. Eindelijk vraagt Eric: „Wat zoekt gij in mijn rijk, Gnom?" De ogen van de knaap beginnen te schitteren. „Eer, roem! Aanzien... en macht wil ik hebben. Ik heb er goud genoeg voor!" zegt hij stralend. „Ge vraagt veel, Gnom!" merkt Eric op, „doch roem wordt verworven door dapperheid en eer door grootheid van karakter. Met goud kunt ge dat niet kopen. Aanzien en macht... slechts een edelman kan daar aanspraak op maken." „Ben ik geen edelman?" roept Gnom uit. „Maar ... dan word ik het toch zeker! Goud genoeg!"

Hoe langer Gnom op de burcht blijft, hoe meer voelt Eric waardering voor de ongekunstelde natuurlijkheid van de vreemde jonkman. „Erwin loopt met jonker Gnom weg!" zegt Winonah, als ze met Eric het spel van haar zoon met de knaap gadeslaat. „Het is toch maar goed, dat we hem hier hebben gehouden!" De Noorman knikt. „Het is geen slechte knaap," meent hij; „merkwaardig, met een zwaard kan hij niet overweg, maar geef hem een boog of een mes in handen ....kijk, hoe hij die boog spant.... Waar heeft die jongen dat geleerd?" Geboeid blijft de vorstin toezien. Beneden op het burchtplein is Erwin al evenmin karig in zijn loftuitingen. „De beste schutter van de hele wereld!" roept hij geestdriftig uit. Het kwelt Pum-Pum een beetje. „Meester Eric nog beter!" snuift de kleine man. „Meester Eric ook beste zwaardvechter, Gnom dat nog van meester leren moeten!" Doch Gnom heeft het te druk om naar de dwerg te luisteren. „Let nu op, prins!" schalt zijn vrolijke stem. Erwin kijkt ademloos naar het kruikje, dat de jongeling aan een boomtak heeft opgehangen. Gnom legt de pijl op de pees. Bliksemsnel brengt hij de boog ter hoogte van zijn heup, half liggend op zijn eigenaardige manier en ogenschijnlijk zonder te richten laat hij de pijl wegsnorren. Pum-Pum geeft een opgewonden schreeuw. Het gaat alles zo vlug, dat hij Gnom's bewegingen nauwelijks kan volgen. Doch snel en zeker vindt de pijl zijn doel: in gruzelementen spat het aarden kruikje uit elkaar. „Prachtig!" juicht Erwin, „nòg eens, Gnom!" „Nu?" vraagt Erwin lachend, en hij wendt zich van de vensternis af. „Er kan nog wat groeien uit die knaap!" In de volgende dagen blijven de Noorman slechts weinige rustige ogenblikken over. De staatszaken laten hem geen ogenblik vrij en ook het leven binnen de burcht stelt zijn eis. Dezelfde oude kamerdienaar, die aan de glorieuze intocht van Gnom niet al te prettige herinneringen heeft, treedt op een morgen onzeker 's Konings werkvertrek binnen. „Heer koning", begint hij, „er zijn al weer bezoekers voor u eh ... ook ... ook uit het Oosten!" En met een zucht laat hij er op volgen: „Vijf! Vijf tegelijk!" „Weer uit het Oosten?" herhaalt Eric bevreemd. Peinzend zit hij even stil voor zich uit te staren, doch dan beveelt hij: „Breng ze binnen!"

In de hal van de burcht treedt Eric de vreemdelingen tegemoet. De wapenknechten nemen de bezoekers in hun vreemde kledij opmerkzaam op. Gelijktijdig buigen zij het hoofd om de Norenkoning hun hulde te betuigen. Vooraan staat een stevig gebouwde man, het wat gedrongen lichaam gehuld in een grofiederen jachtrok. Zijn gelaat is donker verbrand en verweerd door zon en wind. Het brede litteken, dat over de wang, langs de mond en tot over de kin loopt, geeft aan het gelaat met de diepliggende ogen een welhaast onheilspellende uitdrukking. „Weest welkom!" zegt de Noorman. „Waaraan dankt Wogram's burcht uw bezoek?" „Het grote opperhoofd Gonor", zegt de man met het litteken plechtig, „de snelle Valk der Steppen, zendt de hoofdman der edele Noren zijn groet!" Een trek van voldoening vliegt over Eric's gelaat. „Gonor!" zegt hij, „mijn trouwe vriend!" „De grote Gonor", gaat de woordvoerder verder, „herinnert zich zijn belofte. Thans zendt hij u, o groot en machtig heer, de jonge hengst, het edelste dier der kudden. Het staat voor u klaar, op het binnenplein van uw burcht!" „Laten wij ons dan onmiddellijk daarheen begeven," beslist de koning. Hij gaat zijn gasten voor naar buiten, doch als zijn oog op de prachtige jonge hengst valt, blijft hij verrast stil staan. Onder de glanzende satijnen huid van de koolzwarte hengst liggen de soepele spieren als koorden. „De zoon van Raven!" roept Eric ademloos uit. Hij treedt op het glanzende dier toe. „Een koninklijk ros!" betuigt hij geestdriftig, „zijn vader was een koning, voorwaar hij is een prins der Steppen! Voorwaar een schoon geschenk!" De wapenknechten van de burcht drommen met ongeveinsde bewondering om de vreemdelingen heen. „Het zij mij vergund, de dapperen van Gonor te herbergen!" nodigt Eric hen uit. De donkere man met de korte haarvlechten schudt echter langzaam het hoofd. „Wij betreuren het," antwoordt hij en zijn blik blijft slechts even in die van de koning rusten, „doch wij moeten onmiddellijk weer afreizen." „Enige ogenblikken zult ge toch wel kunnen blijven? Wij hebben nóg een gast!" herneemt de vorst met een glimlach, „ook hij is uit het Oosten gekomen! Misschien.... misschien kent gij elkander...."

Met zijn gebruikelijke haast komt de knaap het vertrek binnenstuiven. „Deze mannen komen uit het Oosten, Gnom!" zegt de koning veelbetekenend, „kent gij ze misschien? Ge hebt mij toch verteld, dat gij ook uit Oostelijke streken afkomstig waart?" De jongen kijkt Gonor's mannen aandachtig aan. Doch dan schudt hij het hoofd. „Ik kom uit een ander Oosten!" zegt hij opgewekt. De bekende grijns trekt weer over zijn gezicht. Vertrouwelijk legt hij de hand op de schouder van de hoofdman. „In mijn Oosten groeien de staarten niet op iemands hoofd!" giechelt hij en speels laat hij de haarvlecht van Gonor's afgezant op zijn hand dansen. Met één heftige beweging schudt de man met het litteken de arm van de argeloze jongeling van zich af, alsof het een schadelijk insect was. Zijn ogen worden zwart van woede. „Een krijger van het grote opperhoofd Gonor duldt geen belediging!" sist hij. Gnom staat paf en de zonnige lach sterft weg op zijn gelaat. Eric ziet de verandering in de jongen, doch voor de opkomende woede zich een uitweg kan zoeken, grijpt hij in. Niet zonder reden vreest de koning een nieuwe uitbarsting van Gnom's enorme spierkracht. Hij doet een stap voorwaarts en met een dwingende blik beduidt hij de jongen zich terug te trekken. „Wilt ge mijn gastvrijheid dan werkelijk niet aanvaarden?" vraagt Eric nogmaals aan de man met het litteken. „Neen," antwoordt deze stroef, „ons wacht een lange reis! Vergun ons, o machtige heerser over vele krijgers, heen te rijden." In weerwil van 's mans onderdanige toon ligt er iets onverzettelijks in die woorden. Ook de andere mannen nemen nu zwijgend, bijna overhaast, afscheid. „Groet uw opperhoofd!" vraagt Eric, als hij hen tot buiten de poort uitgeleide doet. De woordvoerder knikt. Peinzend staart de Noorman de afgezanten van Gonor na. In stevige draf rijden zij heen; gedempt klinkt de hoefslag op het mulle zandpad. Weinige ogenblikken later zijn zij uit het gezicht verdwenen. Géén van de mannen heeft ook maar één enkele keer omgekeken.... En als Eric de burcht weer binnengaat, weet hij geen verklaring te geven voor het drukkende gevoel van onbehagen, dat hem besluipt....

Eric is de vreemde houding van Gonor's afgezanten en hun zonderling-overhaast vertrek weldra vergeten. De koolzwarte hengst neemt echter dadelijk een grote plaats in zijn leven in. Ieder vrij ogenblik is hij met het edele dier bezig. Zodra zijn werkzaamheden het toelaten, trekt de Noorman er op zijn zwarte rijdier op uit. Het is een genot de snelheid van de jonge hengst te beproeven. Wolf draaft vrolijk achter zijn meester aan en de arend, die nu veertien weken oud is, krijst opgewonden. Groot dierenliefhebber die hij is, vindt Eric een geweldige vreugde in deze onbezorgde rit door de natuur. Hij ademt de zuivere lucht diep in en de stoffige sfeer van de burchtvertrekken valt van hem af. De Noorman leeft helemaal op! Nu wil hij ook proberen, de jonge roofvogel af te richten. De eerste proeven op het binnenplein van Wogram's burcht hebben alle hoop op succes gegeven, doch hoe zal de roofvogel zich houden, wanneer hij werkelijk vrij wordt gelaten? Eric heft de arm met de vogel omhoog; het arendsjong schijnt zijn bedoeling te begrijpen en verheft zich langzaam in de lucht, eerst nog wat aarzelend, maar weldra met krachtige vleugelslag. Hoog stijgt hij boven de velden uit. Een doordringend gefluit: onmiddellijk gehoorzaamt de jonge adelaar en keert in grote kringen naar zijn meester terug, om zich weer op Eric's met leder beschermde onderarm neer te zetten. Weer laat de Noorman de vogel opvliegen. Gespannen slaat hij het jonge dier gade op zijn vlucht. Wéér fluit hij het terug. Nog eens en nog eens herhaalt hij dit spel. Een gevoel van triomf maakt zich van Eric meester. Het lukt! De arend blijft terugkomen en hapt iedere keer gulzig naar het brokje vlees, dat de koning hem als beloning toesteekt. Nu doorgaan! Deze eenvoudige oefening van gehoorzaamheid is een veelbelovend begin. Opnieuw laat de koning zijn adelaar los. Het dier zweeft met krachtige vleugelslag de wolken tegemoet. Eric blijft de vogel nazien.... dan snerpt zijn gefluit. Doch nu wordt het hem duidelijk, dat hij te vroeg heeft gejuicht. De roofvogel zweeft en zwenkt vér voor de ruiter uit. De Noorman fluit opnieuw. Een heftig krijsen, doch de adelaar schijnt niet aan terugkeren te denken. Ietwat verontrust spoort Eric zijn hengst tot grotere spoed aan.

Het dichte geboomte van een brede bosstrook beneemt Eric het uitzicht, en hij zet de koolzwarte in een korte galop om zo snel mogelijk weer open terrein te bereiken. Met de tong uit de bek draaft Wolf langs het smalle wildpaadje achter zijn meester aan. Doch dan wordt het langzaam lichter tussen de stammen en weldra strekt zich voor de Noorman een golvend heuvellandschap uit dat, zover het oog reikt, slechts met verspreide boomgroepen en hakhout begroeid is. Ogenblikkelijk hebben Eric's scherpe ogen de jonge arend ontdekt en met een kreet van voldoening geeft hij zijn paard de sporen. Ver voor hem uit buitelt en duikt de roofvogel in de bijna wolkenloze lucht. Het is vergeefse moeite, de jonge roofvogel nog verder te volgen, evenzeer blijkbaar als zijn pogingen om hem af te richten. Er blijft niets anders over, dan maar weer naar de burcht terug te keren en, met een laatste blik in de lucht, waar van zijn vogel thans niets meer te bespeuren valt, wendt de Noorman de teugel. Eerst nu bemerkt Eric welk een grote afstand hij reeds heeft afgelegd. „Wij zijn ver van huis geraakt, Wolf!" zegt hij tot de hond, „kom aan, de zwarte wil ook op stal gaan." De zon neigt reeds ter kimme en in de langzaam dalende schemering rijdt Eric ontmoedigd huiswaarts.... Eensklaps klinkt door de ijle avondlucht de verre roep van een roofvogel. Wolf heft luisterend de kop op en jankt zachtjes. Hij blijft staan en neemt zijn meester vol verwachting op, doch als Eric niets schijnt te merken, voegt de hond zich mismoedig bij hem. De roep herhaalt zich echter, ditmaal dichterbij. Onwillekeurig heft de Noorman het hoofd op, en daar, scherp afgetekend tegen de purperen avondhemel, ziet hij een adelaar op brede wiekslag naderen. Geboeid slaat hij de machtige koning der lucht gade, en eerst wanneer de grote vogel een zwenking maakt en op hem neerduikt, begrijpt de Koning, dat zijn adelaar is teruggekeerd.

Klapwiekend zet de roofvogel zich op de arm, die Eric hem toegestoken houdt. Doch het gevoel van trots en voldoening, dat Eric doortrilt om de trouw van zijn gevleugelde vriend, wijkt plotseling voor hevige ontsteltenis. Want in zijn snavel klemt de arend 'n ruw afgescheurd stuk leder, bevlekt met donkerrode plekken ... Bloed ...

Behoedzaam grijpt de Noorman het stuk leder uit de scherpe snavel en neemt het met opgetrokken wenkbrauwen nauwkeurig in ogenschouw. Het is duidelijk dat deze lap tot 'n kledingstuk behoord heeft en die bloedvlekken brengen een onheilspellende boodschap.... Niet ver van hier heeft zich een drama voltrokken.... Het vreemde gedrag van de adelaar rukt Eric uit zijn overpeinzingen. Krijsend wipt de vogel omhoog en zijn scherpe klauwen grijpen in 's konings lederen jachthemd. Onverwachts slaat het arendsjong de machtige vleugels breed uit en verheft zich in de lucht. Doch na slechts enkele wiekslagen keert de vogel reeds terug. Hij cirkelt boven het hoofd van de Norenkoning en vliegt opnieuw dezelfde kant uit, als wil hij zijn meester iets zeggen. Vastbesloten begint de Noorman de jonge arend te volgen. In het krijsen van de vogel schijnt een triomfantelijke klank te komen nu zijn meester het begrepen heeft. Groter worden de afstanden, die de adelaar aflegt, maar toch komt hij telkenmale terug. Eric verliest hem nu geen ogenblik meer uit het oog. Zijn jagersinstinct is ontwaakt. De zwarte hengst gehoorzaamt aan de druk van Eric's knieën en in galop doorkruist de Noorman opnieuw de bosstrook, waar de arend dicht langs de grond scheert. Daarna gaat het dwars door het heuvelland, door dicht struikgewas en langs eenzame boomgroepen, en steeds blijft de adelaar voor hem uit vliegen. Eensklaps bemerkt Eric dat Wolf onrustig begint te worden. Grommend snuffelt het trouwe dier over het rulle zandpad, plotseling vooruitschietend, alsof hij een spoor gevonden heeft. De koning zet zijn ros tot nog groter spoed aan en volgt zijn hond op de voet. In razende vaart wijkt Wolf van het nog nauwelijks te onderscheiden pad af en blijft onverwacht, zacht jankend, bij een kleine groep bomen staan. Verontrust wendt Eric zijn paard in deze richting en als zijn scherpe ogen tussen de bomen de vier stille vormen ontwaren, houdt de koning de koolzwarte met een ruk in. Daar liggen vier menselijke gestalten en één blik is genoeg om de Noorman te overtuigen, dat zij niet meer tot de levenden behoren....

Na een lichte aarzeling buigt hij zich over de lichamen heen, en met een schok herkent hij die donkere gelaatsuitdrukking, de vreemd-gesneden lederen kleding.... dit zijn Gonor's afgezanten! Doch slechts vier! De aanvoerder, de man met het litteken, ontbreekt. Hij moet zich door de vlucht hebben kunnen redden, of misschien hebben de onverlaten, die deze viervoudige moord bedreven hebben, hem meegenomen. Terwijl Wolf met overeindstaande haren grommend toekijkt neemt zijn meester de slachtoffers nauwkeurig op. In de krampachtig dichtgeknepen hand van één der mannen ontdekt Eric een lederen koordje; het is of de man tot het laatste toe iets heeft willen vasthouden. Met grote moeite wringt Eric het los. Er zit een stukje leer aan vast. Onmiskenbaar is dit het overblijfsel van een buidel, die men de ongelukkige uit de hand heeft gerukt. Roofmoord! denkt Eric en er legt zich een harde trek om zijn mond. Methodisch begint hij de grond te onderzoeken. Daar.... de hoefafdrukken van vijf paarden.... Hier zijn de mannen afgestegen, blijkbaar om er de nacht door te brengen. En hier.... hier vertellen de diepe hoefafdrukken hem, waar de vijfde man in galop is gevlucht. Doch hoewel Eric geduldig verder speurt, kan hij geen enkele voetafdruk van de aanvallers ontdekken. Maar dan .. Een vreselijk vermoeden komt in de Norenkoning op. Nauwkeurig onderzoekt hij de pijlen, die deze mannen het leven hebben gekost. Zij zijn alle van hetzelfde maaksel en als Eric ze vergelijkt met de pijlen, die hij in de kokers der slachtoffers aantreft, valt de laatste twijfel weg. De schachten zijn van dezelfde houtsoort. De bevedering is aan drie zijden aangebracht en bovendien afkomstig van een vogelsoort, die Eric niet kent. De man met het litteken heeft zelf zijn makkers vermoord. Dan heeft hij zich dus ook van het leren tasje meester gemaakt. Wat kan de inhoud van de omstreden buidel zijn geweest? Peinzend wendt de koning zich af; doch juist als hij de zwarte hengst wil bestijgen, wordt zijn aandacht gevestigd op een schittering tussen de struiken. Een kort ogenblik staart de Noorman er naar Dan, langzaam, treedt hij op het blinkende voorwerp toe en bukt zich.... Als hij zich opricht, ligt in zijn hand een glinsterend klompje goud....

Als de koning op de burcht is aangekomen, gunt hij zich slechts een korte rust en onmiddellijk daarop ontbiedt hij Gnom. Eric kan namelijk niet de gedachte van zich afzetten dat er verband moet bestaan tussen Gnom en de vier vermoorden. Glunderend komt de jongeling binnenvallen. Doch voor hij aan één van zijn trouwhartige verhalen kan beginnen, neemt de vorst zelf het woord. In enkele sobere zinnen herhaalt hij, wat hij zojuist aan Winonah en Svitjold heeft medegedeeld over zijn belevenissen: Hoe hij vier van Gonor's mannen vermoord heeft gevonden en welke uitslag zijn onderzoek opleverde. Scherp slaat Eric het botte gelaat van de jongen gade, als hij hem het goudklompje voorhoudt; doch in verheven onschuld blikt Gnom naar het blinkende metaal. „En nu uw goud, jonge vriend!" herneemt de Noorman ernstig, „waar hebt ge dat verkregen?" „O, ik ben rijk!" zegt de jonkman onnozel, alsof daarmede alles verklaard is. „Maar ..." voegt hij er met een listig knipoogje aan toe, „wie mijn goud steelt, zal ik weten te vinden, hoor!" „Zijt ge dan niet bang voor dieven, Gnom?" wil de koning weten. „Men merkt het altijd te laat!" antwoordt de jongen effen. Winonah haalt de schouders op. „Dit brengt ons niet verder!" zegt ze korzelig. Eric wenkt de knaap, dat hij kan gaan. „Men merkt het altijd te laat," herhaalt Svitjold in gedachten de laatste woorden van Gnom. Dan slaakt hij een effen kreet. „Bedoelde hij daarmee, dat het goud van hem gestolen werd?" vraagt hij. De rimpel boven 's konings ogen wordt dieper. „Ik heb er genoeg van!" zegt hij verbolgen. „Het schijnt dat de jonge melkmuil óns verdenkt, op zijn goud uit te zijn. Doch ik zal hem nu dwingen te spreken!" Vastberaden begeeft Eric zich naar het vertrek, dat aan Gnom is toegewezen. Doch met een ruk blijft hij in de deuropening staan. Alles is overhoop gehaald; een kostbaar kistje ligt achteloos op de grond ... leeg! Het pronkerige zwaard is er nog en Gnom's dure kledingstukken liggen hier en daar verspreid. Doch de zak goud, die hier al die tijd heeft gestaan, is verdwenen. En het is de Noorman zonder verder onderzoek duidelijk, dat de jonkman in vliegende haast de burcht heeft verlaten....

„Waar is Jonker Gnom?" vraagt Eric scherp aan de dienaar, die aan de knaap is toegewezen, maar deze moet het antwoord schuldig blijven. „Onderzoek onmiddellijk, wie de jonker het laatst gezien heeft!" Verstoord keert de koning bij Winonah en Svitjold terug. „Gnom is verdwenen," zegt hij kort, „in zijn vertrek vond ik...." Hij breekt zijn woorden af; de kamerdienaar van de jongeling komt met één van de dienstmeisjes binnen. Het arme kind draait zenuwachtig met haar handen, nu ze voor de koning moet verschijnen. „Gij hebt jonker Gnom dus nog kortgeleden gezien?" vraagt Eric. „Heer koning!" stottert het meisje, „hij ... ik ..." „Komaan, mijn kind, spreek vrij uit" zegt de vorst vriendelijk, „waar hebt ge de jonker gezien?" Het kind haalt diep adem. „In de gang, heer koning!" zegt ze haastig, „hij ging vlak langs mij heen en de jonker deed zo vreemd.... hij zag mij niet eens en liep maar in zichzelf te praten...." „Hebt ge verstaan wat hij zeide?" dringt de Noorman aan. Het meisje knikt ijverig. „Goud, zei hij steeds, ja dat zei hij, goud en iets van gevaar...."

„El zo," zegt Eric afwezig, „ge kunt gaan meisje!"
„Gnom is dus gevlucht!" stelt Winonah vast.
„En mèt zijn goud!" voegt Svitjold er met een spijtige zucht aan toe. „Zal ik de knaap doen achterhalen, heer koning?"
Doch Eric schudt het hoofd.
„Gevlucht mèt zijn goud," herhaalt hij nadenkend, „dat betekent in ieder geval, dat Gnom zich mijn mededeling over Gonor's mannen méér heeft aangetrokken, dan hij heeft willen laten blijken...." Dan richt de koning zich vastberaden op. „Ik onderzoek dit zelf!" zegt hij. „Heer Svitjold moet mij tijdens mijn afwezigheid vervangen!" Enige uren later draagt de koolzwarte zijn meester opnieuw over de mulle zandweg. Het gekrijs van de jonge adelaar, op Eric's arm gezeten, doet de zangvogels angstig wegfladderen. Met Wolf voor zich uit rijdt de Noorman in Oostelijke richting, de prikkeling van het onbekende in zijn bloed, doch zonder te kunnen bevroeden, dat hij één van zijn meest vreemdsoortige avonturen tegemoet gaat....

Zonder moeite vindt Eric het spoor van de jongeling, die zo haastig de gastvrije burcht heeft verlaten. Hoewel Gnom een aanzienlijke voorsprong heeft, staan toch de hoefafdrukken van zijn rijdier duidelijk afgetekend in het mulle zand. De knaap volgt dezelfde weg, die de Noorman voor zijn eerste oefentocht met de jonge arend had uitgekozen: de weg naar het Oosten.... Uur na uur rijdt Eric verder. Weldra breidt zich voor de koning dezelfde heuvelachtige streek uit, waar hij de moord op Gonor's afgezanten heeft ontdekt. Doch het valt de Noorman op, dat Gnom niet het pad heeft ingeslagen, dat naar de plaats van de misdaad leidt. Als de avond begint te vallen worden de bossen allengs nog minder dicht en in de nabijheid van een smalle rivier zoekt Eric onder de bomen een plek uit om de nacht door te brengen. De adelaar zet zich op een tak neer en Wolf gaat vlak bij zijn meester liggen. Weldra neemt de stilte van de nacht de koning en zijn trouwe metgezellen op. Na enige uren verkwikkende slaap trekt Eric in de ochtendschemering de zon tegemoet Hij steekt de rivier over, waar het spoor van Gnom nog maar nauwelijks zichtbaar is. Tot zijn verrassing stelt de Noorman eensklaps vast, dat een ander spoor, van rechts komende, zich met dat van de jonkman heeft verenigd. Verwonderd vraagt de koning zich af, wie deze tweede ruiter wel kan zijn. Doch na enkele uren komt hij voor een nieuw raadsel te staan. Een van de beide sporen buigt naar rechts af.

Eric houdt de zwarte hengst in. Het meest rechtse spoor loopt lijnrecht naar het Oosten. Na een korte aarzeling besluit de Noorman dit op goed geluk te blijven volgen, omdat dit hoogstwaarschijnlijk de richting is, die Gnom gekozen heeft. Met een lichte druk van zijn knieën zet hij zijn ros weer in beweging. Het wordt een eenzame en eentonige tocht over de heuvels, die zich in eindeloze opeenvolging aaneenrijgen en van een pad kan reeds lang geen sprake meer zijn. Dan, onverwachts, valt het oog van de Noorman op Wolf. Het trouwe dier heeft zijn gebruikelijke plaats in de achterhoede verlaten.... De wolfshond maakt enkele grote sprongen voor zijn meester uit en heft dan, met een dreigend gegrom, de kop in de lucht....

Dicht langs de grond snuffelend, werkt Wolf zich steeds vlugger vooruit, zodat Eric moeite heeft hem over de zachtglooiende heuvels te volgen. Plotseling verdwijnt de hond achter een brede golving in het terrein. Het luide gegrom van het dier brengt zijn meester echter spoedig op de juiste plaats en wanneer de Noorman de rand van de heuvel bereikt heeft, houdt hij zijn paard met een ruk in. Wolf heeft hem voor de tweede maal op het spoor van de dood gebracht.... Wat Eric voor een heuvel heeft gehouden, blijkt niets anders te zijn dan de hoge oever van een droge rivierbedding en daar, in de laagte, staat Wolf opgesteld naast een roerloze gedaante. Langzaam leidt de koning zijn paard omlaag en laat zich uit het zadel glijden. Van tussen de kiezelstenen en het grove rivierzand glinstert het Eric van alle kanten tegen. Hij fronst het voorhoofd. Goud.... denkt hij, en moord Dan glijden zijn blikken over de tengere gestalte van de ontzielde man aan zijn voeten. Voorzichtig wentelt hij, bukkend, het lichaam van de vermoorde om.

Een messtoot in de borst heeft de dood veroorzaakt. Doch waarom moest deze man zo zijn einde vinden! Het verstarde gelaat heeft een onaangename, ongunstige uitdrukking; met zijn schamele landloperskledij kan hij nauwelijks een begerenswaardige prooi voor rovers zijn geweest.
Mismoedig richt de koning zich op. Hier ligt, zover het oog reikt, het goud voor het grijpen en toch heeft het deze onbekende slechts ongeluk gebracht ... Een plotseling opkomende gedachte doet de Noorman verstarren. Dit moet het werk van Gnom zijn.... Het zijn toch de sporen van de jongeling, die Eric hierheen hebben gebracht? De koning is zodanig in zijn gedachten verdiept, dat hij nauwelijks aandacht schenkt aan de tegenoverliggende oever van deze opgedroogde rivier. Daar kijkt een man op het vreemde schouwspel neer; een krachtig gebouwde figuur, die met pijl en boog gewapend de ogen argwanend op Eric gevestigd houdt....

Een oogopslag overtuigt Eric ervan dat hij hier niets meer kan uitrichten. Het heeft geen nut op deze harde grond naar sporen te zoeken. Juist als hij besluit het oude spoor van Gnom weer op te zoeken, begint Wolf opnieuw te grommen. De Noorman kijkt op en tegelijkertijd hoort hij een stem; „Zijt ge tevreden over uw moordenaarswerk?" Er ligt verachting in die diepe, welluidende stem en diezelfde verachting staat te lezen in de donkere, doordringende ogen van de onbekende op de andere oever. Zonder gerucht te maken is hij daar plotseling opgerezen en hij treedt nu langzaam, de boog tot schieten gereed, op de koning toe. Eric doorstaat rustig de monsterende blikken van de vreemdeling De man maakt met zijn gedrongen, maar brede lichaamsgestalte een indruk van grote lichaamskracht. Wolf gromt dreigend, doch de onbekende laat zijn ogen geen seconde van Eric af. „Houdt die hond bij u!" zegt hij waarschuwend, „ik dood niet graag een dier en zeker geen hond; liever bewaar ik mijn pijlen voor een mensenmoordenaar!" Eric trekt zich van zijn beschuldigende toon niets aan. „Gij vergist u," antwoordt hij rustig, „niet door mijn hand vond deze man zijn treurig lot!" Er valt een lange stilte. De vreemdeling neemt Eric met een doordringende, peilende blik op alsof hij in de scherpe ogen van de Noorman de bevestiging van zijn onschuld wil lezen. Eindelijk zegt hij langzaam: „Ik geloof u! Uw ogen liegen niet! Doch wat zoekt gij in het gebied van Tamar, de Heerser der Heuvelen?" De koning heeft moeite een glimlach te onderdrukken. „Gij vergist u opnieuw!" zegt hij bedaard, „deze streek behoort tot mijn rijk. Eric is mijn naam en de Noormannen dienen mij als hun koning! Ik ben hier gekomen om het spoor te volgen van Gnom, een jongmens dat de gastvrijheid van mijn burcht heeft misbruikt!" Ietwat geamuseerd kijkt de koning op Tamar neer. De vermelding van zijn koninklijke kwaliteit schijnt op deze natuurmens geen indruk te maken, doch als de Noorman zich niet sterk vergist, dan heeft de naam Gnom deze Heerser der Heuvelen voor een onderdeel van een seconde in verwarring gebracht....

„Het rijk der Noormannen is ver van hier!" merkt Tamar eindelijk op. „Gij moogt daarover de koning zijn, in deze heuvelen bezit Tamar het gezag!" Dan, alsof hij dit onderwerp als afgedaan beschouwt, gaat hij zonder overgang voort: „Gij zoekt een jongeman?" „Ja," zegt Eric langzaam, „een knaap die veel goud in zijn bezit heeft, doch niet wist te vertellen, waar hij vandaan kwam.... Goud, zoals het hier verspreid ligt!" De koning wijst op de glinsterende plekjes in de droge bedding, doch de natuurmens haalt achteloos de schouders op. „Ik zal u vergezellen," zegt hij rustig, „indien het waar is, wat ge zegt, dan heeft die jongeling deze weg gekozen. Volg mij!" Zonder een antwoord af te wachten loopt Tamar de droge rivierbedding in. De koning volgt hem verbaasd, aanvankelijk met de koolzwarte aan de teugel. Doch weldra dringt het tot hem door, dat het Tamar's bedoeling is dat hij hem rijdende zal volgen. De gespierde gestalte vóór hem zet een looppas in, die Eric noodzaakt zijn ros in draf te zetten. Het is verbazingwekkend, hoe soepel en gemakkelijk deze Heerser der Heuvelen zich voortbeweegt en hoe hij dit zonder enig spoor van vermoeidheid volhoudt. Een man met de ongerepte kracht der natuur in zich, denkt de Noorman met diep ontzag. Doch eensklaps komt er een onderbreking. Tamar, die steeds een flinke voorsprong heeft behouden, staat met een luide uitroep stil. Eric ziet het reeds van verre: hier herhaalt zich het akelige toneel, dat hem met deze natuurmens in contact bracht: Een nieuw slachtoffer!.... Wéér om het goud, vraagt Eric zich af, wanneer hij zwijgend naast Tamar staat. „Het schijnt," merkt hij langzaam op, „dat ik mij in deze knaap wel zeer sterk vergist heb. Ik had Gnom tot dergelijke moorden niet in staat geacht, zelfs niet om goud...." Tamar werpt hem van terzijde een blik toe: „Zó ver kan wilde gouddorst ieder eerlijk mens brengen!" klinkt zijn diepe stem en met plotselinge beslistheid laat hij er op volgen: „Tot gindse bergen moet ge deze bedding blijven volgen!" Eric kijkt in de aangegeven richting. Hij knikt en wendt het hoofd om naar zijn vreemde begeleider. Doch de Heerser der Heuvelen is verdwenen en slechts een zacht geritsel in het struikgewas duidt aan, welke weg hij genomen heeft....

Verwonderd en wat geërgerd werpt Eric een laatste blik op het kreupelhout, waarin Tamar zonder enige verklaring verdwenen is. „De bedding blijven volgen. . . ." herhaalt hij langzaam de laatste woorden van de Heerser der Heuvelen, „doch waartoe?" Nadenkend stijgt de koning af en zet zich een ogenblik neer op een van de gladde stenen, die hier lang geleden door de rivier zijn aangevoerd. De Noorman voelt, dat om de forse gestalte van Tamar een geheimzinnig waas hangt. Zijn blikken glijden over de droge rivierbedding, waar, zover het oog reikt, goudkorrels glinsteren tussen de kiezelstenen. Als de rivier dit goud hierheen heeft gevoerd, dan ligt het voor de hand, dat ergens, verder stroomopwaarts, zich een belangrijke vindplaats van het edele metaal bevindt, misschien in de bergen. En juist daarheen stuurt Tamar hem! Om het goud? De blinkende korrels schijnen de natuurmens volkomen onberoerd te laten. Het kan ook Tamar's bedoeling zijn, de Noorman op het spoor van Gnom te brengen. Gnom! De goudmijn in de bergen kan zeer goed de plaats zijn, waar de knaap zijn rijkdom vandaan heeft. En de afgezant van Gonor. . . . ook op de nomade oefent het goud een betoverende aantrekkingskracht uit. Met een zucht hervat de Noorman zijn tocht. Langzamerhand begint zich weer een dichtere begroeiing te vertonen tot dat de spaarzame bomen de weg wijzen naar een somber naaldwoud, waarin de oude rivierloop wordt opgenomen als een smalle gang door een donkere muur van dicht opeenstaande stammen. Er hangt een vreemde stilte in dit woud, waarin zelfs geen vogels schijnen te nestelen. Doch in deze eenzaamheid dringt zelfs het kleinste geluid tot het scherpe gehoor van de Noorman door. Reeds enige keren heeft hij luisterend het hoofd opgeheven. Dan houdt hij plotseling zijn ros in. Neen, hij vergist zich niet: Daar is datzelfde geluid weer! Het kan niet anders . . . daar, ergens vóór hem in het woud, klinken stemmen, menselijke stemmen.

Eric luistert scherp om de richting te bepalen, vanwaar het gemurmel van stemmen tot hem is doorgedrongen. Behoedzaam leidt hij de zwarte hengst tussen de bomen en stijgt af. De adelaar laat zich gehoorzaam op een tak neerzetten en nadat de Noorman zich ervan heeft overtuigd, dat zijn beide trouwe vrienden vanuit de rivierbedding niet zichtbaar zijn, sluipt hij omzichtig het woud in. De zon is reeds ondergegaan en nog slechts een glimp van schemerig licht dringt door de dichte takken. Afgaande op het geluid van de stemmen, komt Eric over het dikke naaldentapijt geruisloos naderbij tot waar een zwakrode gloed tussen de dode takken de plaats verraadt waar de vreemde praters een vuur hebben aangelegd. Als een schaduw volgt hem de wolfshond. De koning kan een vijftal mannen onderscheiden, die er vuil en gehavend uitzien, alsof zij reeds een lange tocht achter de rug hebben. Flarden van hun gesprek dringen tot Eric door en nu en dan klinkt een ruwe lach op, doch van hun plannen of bedoelingen wordt de Noorman niets gewaar. Eric krijgt het eigenaardige gevoel, dat hij de lage stem van de man, die met de rug naar hem toe zit, al vroeger heeft gehoord.... doch waar? Hij krijgt de gelegenheid niet om er over na te denken. Een van de mannen verwijdert zich en even later maakt de Noorman uit het gekraak van takken op, dat iemand in zijn richting nadert. Snel, doch zonder geluid te maken, trekt de koning zich wat terug.... De voetstappen komen naderbij.... Plotseling ziet hij tussen de stammen twee donkere gedaanten opdoemen, die zich met gejaagde bewegingen voortspoeden en telkens wantrouwend omkijken, als vreesden zij gevolgd te worden. Er vaart een schok door de Noorman heen, als hij de kleinste van het tweetal in het gezicht kijkt. De man met het litteken.... De afgezant van Gonor, die zijn eigen makkers vermoordde! En die forse gestalte aan zijn zijde, met die brede schouders.... dat is Gnom....!

Gespannen wacht de Noorman af tot de beide mannen zo ver van hem verwijderd zijn, dat hij hen zonder gevaar voor ontdekking kan volgen. Gnom in gezelschap van de Nomade.... En op de burcht heeft de knaap beweerd, dat hij Gonor's gezanten niet kende! Eric klemt de tanden opéén. Deze jonge bedrieger maakt dus tóch gemene zaak met de viervoudige moordenaar.... Met Wolf aan zijn zijde volgt de koning behoedzaam de beide mannen. Zij hebben de oude rivierloop bereikt en over een korte afstand lopen ze over de harde kiezelgrond om dan, na een gefluisterd overleg, aan de andere zijde in het woud te verdwijnen. Ze hebben haast! denkt Eric. Bevreemd blijft hij staan. Gnom trekt niet in de richting van de bergen, waar zich toch de vindplaats van het goud zou moeten bevinden. De knaap gaat juist de tegenovergestelde richting uit. Dat kan betekenen, dat de goudmijn toch ergens in deze streek ligt, dus in het gebied van Tamar.... Heeft de natuurmens hem dan toch op een dwaalspoor willen brengen? De koning beseft, dat hij op deze vraag slechts antwoord zal kunnen vinden, als hij Gnom blijft volgen, doch in het dichte woud zal hij het tweetal moeilijk ongemerkt in het oog kunnen houden. Wacht! Er ligt een andere oplossing. De oude rivierloop maakt een wijde bocht. Als Gnom rechtuit blijft gaan, zal hij weer bij de bedding uitkomen. Doch dan moet de Noorman snel zijn. De weg door het woud snijdt een groot stuk af en.... Gnom schijnt deze streek goed te kennen. Eric acht zich gelukkig, dat hij de koolzwarte en het arendsjong heeft achtergelaten. Met Wolf alleen kan hij zich gemakkelijker bewegen en bij mogelijk gevaar een schuilplaats zoeken in het woud. Doch het volgende ogenblik wordt het de koning duidelijk, dat in dit vreemde avontuur iedere berekening falen moet. Achter hem klinken hese stemmen Een ogenblik staat hij als aan de grond genageld. Een groep mannen, donker afgetekend in het maanlicht, komt aanstormen en hun verwarde kreten voorspellen niet veel goeds. Met katachtige soepelheid duikt Eric weg achter de stammen, doch het is te laat Een woedende stem schalt door de vallei „Daar is die kerel! Grijpt hem!"

Zo snel als het bijna ondoordringbare woud het toelaat, verwijdert Eric zich van de droge rivierbedding. De achtervolgers zijn slechts weinige meters achter hem, doch hoe verder de koning in het woud vooruitkomt, des te moeilijker wordt het voor zijn belagers om zijn gestalte te onderscheiden. Aan de woedende uitroepen en de rauwe verwijten, die de kerels elkaar toeschreeuwen, hoort Eric evenwel dat zij vlak bij zijn en plotseling drukt hij zich stijf tegen een boom. Op korte afstand komen twee van de mannen voorbij.... als zij het hoofd omwenden.... moéten ze hem bijna wel zien en dan.... doch wonder boven wonder leidt een geritsel aan de andere kant hun aandacht af en Eric ademt verlicht op. Uiterst behoedzaam, scherp luisterend naar het rumoer van de bende, die blijkbaar in het wilde weg de jacht voortzet, begint de koning zich in een grote boog een weg te zoeken naar de plaats waar hij de koolzwarte hengst en het arendsjong heeft achtergelaten. De stemmen klinken ineens weer onheilspellend dichtbij, als Eric zijn trouwe metgezellen heeft bereikt. Snel leidt de Noorman zijn ros tot de rand van het woud en slingert zich in het zadel; de adelaar verheft zich klapwiekend en scheert laag over de vallei. Als de achtervolgers de rivierbedding weer bereiken, zien zij een ruiter te voorschijn schieten, doch dan kan hun woedend geschreeuw Eric niet meer deren.... De hengst brengt hem snel buiten het bereik der aanvallers. De koning is zich er echter van bewust, dat hij nog allerminst veilig is. De vèrdoorklinkende hoefslagen op het harde kiezelzand kunnen licht de aandacht trekken van Gnom en de man met het litteken. Met gespannen zenuwen rijdt de Noorman voort. Misschien zijn de knaap en de Nomade reeds te ver van de rivierloop afgedwaald en kan hij hun toch nog vóórkomen. De zwarte loopt alsof hij vleugels heeft gekregen en reeds waant de koning zich in veiligheid, als een felle kreet de stilte van het woud verscheurt. Eric kijkt op en ziet een massieve gestalte op de wat hoger gelegen oever van de rivierbedding .... Gnom! „Noorman!" gilt de jongen en zijn stem slaat over van woede. „Gouddief! Ik zal u....!" En met een bliksemsnelle beweging legt de jongeling een pijl op de pees....

Vluchten.... denkt Eric grimmig, vluchten voor die knaap.... Ongewapend als hij is, moet hij deze vernedering wel dragen!
Een kort bevel brengt Wolf, die aanstalten maakt om Gnom en de Nomade te lijf te gaan, weer naar zijn meester. Tot overmaat van ramp maakt de uitgedroogde rivierloop een tamelijk scherpe bocht, zodat de koning zijn aanvallers een bijna recht schootsveld biedt. Hij moét er doorheen.... Een pijl snort rakelings langs Eric's hoofd.... Hij werpt zich dieper voorover over de hals van zijn ros.... Twee nieuwe pijlen scheren vlak over hem heen .... sneller!
In een wilde ren komt Eric buiten het bereik van Gnom's boog en slechts het woedende geschreeuw van de knaap blijft hoorbaar tot ook dit langzaam wegsterft en de Noorman zijn rijdier eindelijk vaart kan laten verminderen.
„Wat nu?" denkt hij, niet zonder zelfspot, onvrijwillig weer op de terugweg! Peinzend staart hij naar het woud achter zich. Het was zijn doel Gnom te vinden en de herkomst van diens goudschat te ontdekken, doch de knaap heeft de rollen omgedraaid en Eric is nu weer verder van de bergen dan ooit.
Tenzij.... de goudvindplaats zich tóch ergens in dit heuvellandschap bevindt. Het is mogelijk, dat Gnom juist daarom met de afgezant van Gonor in deze richting getrokken is. En dan komt die knaap hier zeker wel langs! Zonder zijn wapens heeft Eric de strijd met de jongeling niet kunnen opnemen, doch wanneer hij Gnom en de Nomade bij verrassing in de weg treedt, dan behoeft hij met Wolf en de adelaar als bondgenoten een krachtmeting niet te ontwijken! In de nabijheid van een bosje zoekt de Noorman zich een plek uit, vanwaar hij de rivierloop over grote afstand kan overzien. Zijn voorsprong op Gnom is niet bijster groot. De knaap kan te voet niet zo snel vooruitkomen, doch binnen één of twee uur zal de Noorman hem toch in het zicht moeten krijgen. Geduldig wacht de koning af. Uur na uur verstrijkt, doch geen menselijke gedaante vertoont zich op de bochtige rivierbedding....

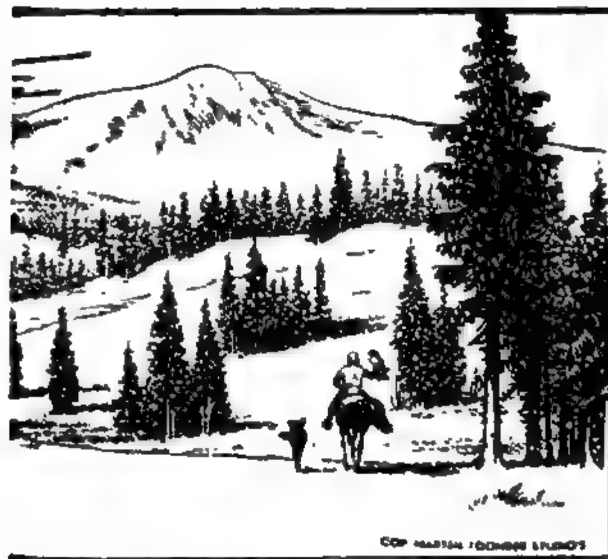

Het vergeefse wachten op Gnom en de Nomade brengt Eric in een onrustige spanning. Indien de knaap deze richting was blijven volgen, zou hij dit punt reeds lang bereikt hebben. Waarom komt hij dan niet? Het is niet waarschijnlijk, dat de bende het op hèm voorzien had, want op het ogenblik, dat zij hem aanvielen, was zijn aanwezigheid nog niet bekend. Blijkbaar waren dus Gnom en de afgezant van Gonor het wild.... Maar waar ging de knaap met zijn moordlustige metgezel heen? Goud is wel het enige wat voor Gnom waarde heeft en ongetwijfeld is het ook nu zijn drijfveer. Dan zou echter de vindplaats van dat goud, een mijn wellicht, niet in de bergen liggen, want Gnom ging juist in de richting van de vlakte. En in dat geval zou Tamar hem bewust op een dwaalspoor hebben geleid. Eric schudt het hoofd. Neen, denkt hij, het kan niet! Het is vanzelfsprekend dat het goud door de rivier uit de bergen is aangevoerd. Gnom wilde zijn achtervolgers dus blijkbaar in de waan brengen, dat zijn doel niet in het gebergte lag. Wacht! Met een stokje tekent Eric in het harde zand een ruwe schets van de rivierloop, kiezelstenen duiden het gebergte aan. Nadenkend bestudeert de koning de primitieve kaart, hij vindt er zijn vermoedens in bevestigd. Gnom is wèl de tegenovergestelde kant uitgegaan, doch op deze manier kan hij in een grote boog om zijn belagers heentrekken en aldus toch bij het gebergte uitkomen.

„Dat is ook mijn doel!" mompelt Eric met een fijn glimlachje. Hij zal, buiten het woud om, recht over de vlakte trekken en dan later de bedding van de rivier weer opzoeken. Op deze wijze blijft hij buiten het bereik van Gnom en tegelijk ook van de bende, die op haar beurt de knaap achtervolgt.

Als Eric even later in het maanlicht over de vlakte rijdt, kan hij niet vermoeden, hoe juist zijn berekening van Gnom's plannen is geweest. Want aan de woudrand slaan twee mannen de ruiter gade. De man met het litteken kijkt zijn jonge metgezel veelbetekenend aan. Gnom ziet de adelaar.... de wolfshond.... „Dat is de Noorman!" gromt hij woedend en spijtig laat hij er op volgen: „Een pijl draagt niet ver genoeg...."

Na een korte, maar verkwikkende slaap, zet Eric de eentonige tocht door het lichtgolvende landschap voort. Ook zijn trouwe dieren hebben in deze weinige uren van weldadige rust nieuwe krachten opgedaan en reeds vroeg in de morgen bereikt de Noorman de eerste uitlopers van het gebergte. Uit het waas van de ochtendnevels ontplooit zich het majestueuze schouwspel van groenbegroeide heuvels, die elkaar opvolgen als de treden van een hoog-opklimmende trap naar de naakte bergkam, waarover de eeuwige sneeuw als een blinkende mantel ligt uitgespreid.
Geboeid door de overweldigende schoonheid van de ongerepte natuur houdt Eric zijn ros een ogenblik in. Ook het goud wordt door de natuur geschonken, denkt hij met een gevoel van weemoed, doch hoezeer wordt het de mensen tot een vloek.... De koning neemt de omgeving nauwkeurig op. Om de goudmijn te vinden moet hij allereerst de plaats zoeken, waar de rivierbedding uit de bergen te voorschijn komt. Doch door buiten het woud te blijven is hij te ver naar het Oosten afgedwaald en vastberaden wendt Eric nu de teugels in Westelijke richting. De Noorman laat de koolzwarte rustig voortstappen om hem in het heuvelachtige terrein niet te zeer te vermoeien. Zijn weg leidt door een maagdelijk gebied, waar de bomen in kleine groepen bijeen staan en de vogels nauwelijks hun gezang onderbreken, wanneer de gedempte hoefslag van de eenzame ruiter door de ijle lucht klinkt.
Nauwlettend geeft de Noorman acht op de plantengroei en het verloop van de hellingen om de ligging van de rivierloop terug te vinden. Uur na uur verstrijkt en nog altijd heeft hij geen aanwijzingen kunnen vinden, dat hij zijn doel genaderd is. Doch dan, wanneer de zon haar hoogtepunt reeds lang heeft overschreden, houdt de koning eensklaps zijn paard in. Op de bosrand hebben zijn scherpe ogen menselijke voetsporen ontdekt. De Noorman stijgt af en onderzoekt de nog verse indrukken met grote nauwkeurigheid. Een man op sandalen.... in dit verlaten Noordelijke gebied! En.... alleen....

Snel als de weerlicht laat Eric zich van zijn paard vallen. „Zoek Wolf!" roept hij de hond toe, die onmiddellijk gehoorzaamt en met een onheilspellend gegrom vooruitschiet.... de neus bijna op de grond. Eric's eerste zorg geldt de koolzwarte, die van de aanval niet minder geschrokken schijnt dan zijn meester. De Noorman brengt de hengst met rustige woorden weer tot bedaren en leidt hem behoedzaam in de beschutting van enkele zeer oude bomen om hem te kluisteren. Een ogenblik blijft de Noorman scherp luisteren, doch alles blijft stil en met de zekerheid van de ervaren jager werkt hij zich bijna geruisloos door het struikgewas heen in de richting waar Wolf verdwenen is. Plotseling blijft hij op een kleine open plek onbeweeglijk staan....

Zijn scherp gehoor heeft een nauwelijks hoorbaar geritsel waargenomen en even meent hij links van hem.... een schaduw te zien weg-glijden.... Doch klaarblijkelijk heeft de Noorman zich vergist. Recht voor hem uit scheurt een woedend gegrom door de stilte, geen seconde later gevolgd door de toornige kreet van een man.

Met grote passen werkt de koning zich door het struikgewas heen en ziet van verre, hoe Wolf met rechtopstaande haren op de onbekende toespringt, die vertwijfeld met zijn boog zwaait om de wolfshond met zijn scherpe tanden van zich af te houden.

Doch blijkbaar ziet hij het nutteloze van zijn poging in, want bijna op hetzelfde ogenblik keert de sluipschutter zich om, om zijn heil in de vlucht te zoeken.

Wolf laat zich echter z'n prooi niet ontgaan. Hoog opschietend in een machtige sprong belandt hij op 's mans rug en door de schok en de zwaarte van de hond valt de boogschutter voorover.

Grommend zet Wolf de beide voorpoten op de rug van de vluchteling en wacht met opgetrokken lippen de komst van zijn meester af.

Als Eric langzaam nader komt heft de man op de grond het hoofd op en de koning staart in de van woede flikkerende ogen van Tamar!

Met een blik, die weinig goeds voorspelt, pakt Eric de boog op, die de natuurmens bij zijn vergeefse vluchtpoging uit de hand is gevallen. „Hier Wolf!" beveelt hij de hond. Onmiddellijk laat het trouwe dier zijn slachtoffer los en blijft vlak bij zijn meester staan, zonder de man op de grond maar een seconde uit het oog te verliezen. „Sta op, man!" zegt Eric grimmig en snijdend voegt hij er aan toe: „Ik had niet kunnen vermoeden, dat de Heerser der Heuvelen zijn toevlucht tot sluipmoord zou nemen!" De natuurmens komt overeind, maar in de manier waarop hij het hoofd opricht en de konin aankijkt, ligt in het geheel geen verslagenheid. „Gij beledigt Tamar!" zegt hij, „mijn boog werd niet tegen u opgeheven!" Eric haalt de schouders op. „Wiens boog dan wel?" vraagt hij. „Ik achtervolgde een man!" gaat Tamar stroef verder, „een man met een litteken over het gelaat. Ik hoorde het rumoer en werd toen plotseling door dit monster besprongen!" „Zo," zegt de Noorman langzaam en hij ziet de natuurmens doordringend aan. Doch Tamar doorstaat zijn blik en er komt langzaam een glimlach op Eric's gelaat. „Dan hebben wij beiden dezelfde vergissing gemaakt!" zegt hij met een toespeling op zijn eerste ontmoeting met Tamar. „In welke richting is de man met het litteken verdwenen?" Tamar wijst naar de rand van het woud. En daar ziet de Noorman, dat zijn vertrouwen in Tamar niet misplaatst is. Over de vlakte rent een man voor zijn leven. Nog nooit heeft hij een dergelijke vreselijke vijand gehad. Wanhopig zwaait hij de boog boven zijn hoofd om de adelaar van zich af te houden, die met wild gekrijs telkens weer op hem neerduikt. Aan de korte haarvlechten herkent Eric onmiddellijk de afgezant van Gonor.
„Volg hem!" roept hij Tamar toe. De koning snelt naar zijn zwarte hengst en binnen een minuut rijdt hij de natuurmens achterop. Ver voor hen uit houdt de man met het litteken de boog krampachtig boven het hoofd geklemd om de scherpe klauwen van de adelaar te ontgaan. „Snel!" roept Tamar, „wij moeten hem grijpen, voor hij het woud aan de overzijde heeft bereikt."
En met verdubbelde inspanning zetten beide mannen de achtervolging voort....

Met wanhopige krachtsinspanning weet de Nomade de rand van het woud te bereiken, vóórdat zijn achtervolgers hem hebben ingehaald. Bevrijd van de dodelijke bedreiging door de adelaar, die hem tussen de bomen niet kan volgen, is de moordlustige afgezant van Gonor in een oogwenk in het donkere bos verdwenen. Eric houdt de koolzwarte met een ruk in. „Houd de hond terug!" roept Tamar waarschuwend, als Wolf de vluchteling wil nazetten. De krachtige stem van zijn meester doet de wolfshond onmiddellijk inhouden. „Wij kunnen nu niets meer doen!" zegt Tamar beslist en de Noorman knikt. Over de boomtoppen scheert de adelaar met woedend gekrijs, alsof de vogel uiting wil geven aan zijn teleurstelling. „Ik volgde het spoor van deze moordenaar," merkt de koning op, „tot ik door hem werd aangevallen. Gisteren bevond hij zich in gezelschap van Gnom!" Tamar kijkt de Noorman tersluiks aan. „Gnom," herhaalt hij achteloos, „de jongeling met zijn gouddorst, nietwaar?" Eric knikt en Tamar wijst in de richting van het woud, waarin de man met het litteken verdwenen is.

„Ik zal hem volgen", zegt hij, „hij kan mij niet ontsnappen. Ik ken deze streek!" „En Gnom?" vraagt de Noorman, „wat is er met die knaap gebeurd?" Tamar schudt het hoofd. „Wij weten het niet," zegt hij dan, „doch als gij het spoor van de man met het litteken in de andere richting volgt, zult ge de plaats moeten vinden, waar hij de knaap heeft verlaten!" Met 'n hoofdknik wendt hij zich af en loopt het woud in, alsof hij te kennen wil geven, dat het overleg nu lang genoeg geduurd heeft. Zonder veel moeite vindt Eric aan de andere kant van de grote bosweide het spoor van de sandalen terug. Zou Gnom soms ook door de man met het litteken gedood zijn? vraagt hij zich af. Volhardend gaat hij de lange weg terug, onbewust van het feit, dat hij bespied wordt door een tweetal ruwe kerels, die zich tussen de donkere stammen verborgen houden. Dreigend nemen zij de eenzame ruiter op en wisselen een snelle blik. „Vooruit!" fluistert de man met het kale hoofd. „Hij kan ons niet ontsnappen, snel!"

Terwijl de jonge adelaar zijn meester hoog in de lucht volgt, zet de Noorman zijn eenzame tocht voort. Als Eric het hoogste punt van een zwakglooiende helling heeft bereikt, houdt hij de koolzwarte met een ruk in. Recht voor hem uit, midden op het spoor, ligt een man. Een zwak gekerm dringt tot de koning door en de onbekende wentelt zich als in onduldbare pijn. Verontrust leidt Eric zijn paard tot vlak bij de man en stijgt af. Hoewel de schamel geklede vreemdeling er zeer slecht aan toe schijnt te zijn, is er toch iets in zijn krampachtige bewegingen, wat de Noorman een onaangename gewaarwording geeft, iets wat hem niet bevalt en plotseling op zijn hoede doet zijn. En het volgende ogenblik bewijst dat zijn gevoel hem ook deze keer niet bedrogen heeft. Achter hem kraakt een tak en als Eric zich snel opricht, ziet hij zich aan alle zijden omringd door gewapende kerels, die hun pijlen op hem gericht houden. Een valstrik! schiet het door de Noorman heen en een blik op de zogenaamde gewonde bevestigt die gedachte. De man grijnst hem honend aan en komt snel overeind. Doch nu begint Wolf vervaarlijk te grommen. „Houd die hond bij u!" snauwt een van de kerels, tevergeefs trachtend zijn angst te verbergen, „of ik schiet hem een pijl tussen zijn ribben!" Uiterlijk volkomen rustig neemt de koning de toestand op. Ongewapend als hij is kan hij niets doen en hij wil zijn hond niet laten vermoorden. „Liggen, Wolf!" beveelt hij en ironisch laat hij er op volgen: „Goed volk!" De man, die de aanvoerder schijnt te zijn, komt naderbij. „Wat verlangt gij?" zegt Eric langzaam, „niet ongestraft kunt ge aldus de koning der Noormannen overvallen." „Koning of niet, gij komt met ons mee!" antwoordt de kerel dreigend, „er wordt niet iedere dag een koning gevangen!" Over een smal wildpaadje voeren de rovers Eric door een duister woud tot aan een kleine open plek waar twee andere mannen hun komst afwachten. „Gouddief! Vulge moordenaar! Rover!" gilt één van de twee. Hij springt op en schreeuwt: „Maak mijn handen los, ik zal...." Eerst nu ziet Eric dat de schreeuwer zelf geboeid is en als hij naderbij treedt, staart hij in stomme verbazing in het van woede vertrokken gelaat van Gnom....

De aanblik van de Noorman brengt Gnom in een staat van grenzeloze woede. „Dief!" raast de jongen met een vergeefse ruk aan zijn boeien, „vier moorden hebt ge op uw geweten en mijn goud wilt ge ook nog stelen. Ge hebt mij bedrogen, gij zijt een...." „Foei, jongetje, moogt ge dat allemaal tegen een koning zeggen?", teemt een van de schavuiten. Als de bandieten met joelende schimpscheuten Eric met Gnom alleen laten, valt er een zware stilte. Gnom staart broedend voor zich uit. Ineens draait hij het hoofd weer naar Eric toe en opent de mond om opnieuw lucht te geven aan zijn redeloze verontwaardiging, doch voor hij iets kan zeggen, klinkt de stem van de Noorman scherp: „Zwijg, domkop! De vier gezanten van Gonor werden door hun eigen makker vermoord, door die vriend van u!" Eric legt een snijdende verachting in deze woorden. Met zijn ogen dwingt hij de knaap hem aan te zien en gaat dan voort: „Moord, uit gouddorst, jongeman! Goud! Gij meent, dat ge er de wereld mee aan uw voeten kunt brengen, dat gij er eer en roem en aanzien en alles mee kunt kopen.., en wat is er nu gebeurd?" De knaap neemt de vorst zwijgend op. „Dat goud", gaat Eric verder, „is een vloek! Ge ziet het nu zelf: Moord, hebzucht, geweld, alles door gouddorst... als slaaf van het goud zult ge het niet ver brengen jongmens!" De komst van een der bandieten verhindert hem nog verder te spreken. De kerel komt recht op Gnom toe en wijst op zijn getrokken zwaard. „Daarmee zal ik uw tong wat los maken, vriend!" Hij maakt een dreigende beweging met het glinsterende wapen. „Waar is dat goud van u?" Gnom kijkt de rover onnozel aan en zegt: „Dat gaat u toch niet aan, heer? Het is toch mijn goud?" „Onschuldig als een lam, nietwaar?" zegt de rover grijnzend; dan komt er een kwaadaardige flikkering in zijn ogen en met een plotselinge ruk van zijn zwaard sist hij: „Komaan! Spreek op!" En als Gnom in zijn onschuldig zwijgen blijft volharden, laat de bandiet er dreigend op volgen: „Niet? Dan zullen we u tot spreken dwingen!"

Niet wetend dat Eric door een laaghartige valstrik in handen van de rovers is gevallen, blijft Tamar het spoor van de Nomade volgen. De moordenaar heeft zich door zijn snelle vlucht aan de blikken van zijn belagers weten te onttrekken, doch zijn voetafdrukken vertellen de scherpe, door de jacht geoefende ogen van de natuurmens, dat de gezant van Gonor naar het Zuiden is getrokken, om daarna weer Westwaarts te gaan. Tamar's vermoeden, dat de man uit de steppen een grote boog maakt, wordt bevestigd, als het spoor hem weer in de droge rivierbedding brengt, die in Noordelijke richting loopt. Voorbij een bocht in de vallei krijgt de natuurmens plotseling zijn prooi in het oog, doch slechts voor enkele ogenblikken. De Nomade wijkt onverwachts van de oude rivierloop af en verdwijnt in het dichte woud. Snel, maar omzichtig om zijn aanwezigheid niet te verraden, nadert Tamar de plek, waar hij de man het laatst gezien heeft. Scherp luisterend blijft hij staan, doch het gekrijs van een roofvogel doet hem opzien en tot zijn verrassing ziet de natuurmens, dat de adelaar van de Noorman in wijde kringen boven de rivierbedding cirkelt. Hij besluit de Nomade in het woud te volgen, doch op hetzelfde ogenblik ziet hij tussen de stammen een lichtschijnsel. Een kampvuur! Dat is dus blijkbaar het doel van de steppenman! Snelbesloten wijkt Tamar van het spoor af en sluipt behoedzaam langs een ander wildpaadje naar het vuur toe. Als hij naderbij gekomen is om de gestalten in het kamp te onderscheiden, blijft Tamar met een ruk stilstaan, want wat hij daar ziet, doet zijn ogen groot worden van ontzetting.... Door zijn boeien tot machteloosheid gedoemd, slaat Eric de bandieten gade die met ruwe grollen Gnom tot vlak bij het vuur duwen. „Waar is nu dat goud? Spreek op!", vraagt een der kerels hem. De jongeling kijkt hem aan zonder met de ogen te knipperen en de rover voegt er dreigend aan toe: „Voor de laatste keer ... Waar is het?" „Laat af!" klinkt op hetzelfde ogenblik een dreunende stem uit het woud. „Spaar de jongen! Ik zelf zal u de goudplaats wijzen!" En als Eric verrast in de richting kijkt, vanwaar de stem is gekomen, ziet hij een kleine, gespierde gestalte uit het woud te voorschijn treden: Tamar!

Tamar's verschijning heeft op de gevangen knaap een wonderlijke uitwerking. Zo lijdzaam en onbewogen als hij de bedreigingen van de bandieten over zich heen heeft laten gaan, zo woedend keert hij zich nu tegen de man, die hem het leven tracht te redden, door kortweg aan te bieden, de vindplaats van het goud bekend te maken. „Het is mijn goud!" raast de jongeling. „Houd u er buiten! Bemoei u liever met uw.... met uw...." Hij stottert van opwinding ....met uw konijnenstrikken! Iedereen is op mijn goud uit, iedereen wil mij bestelen. Gij hebt geen recht het hun te vertellen. Ik zal ... ik zal ..." Vertwijfeld rukt Gnom aan zijn boeien en zijn woede schijnt hem reuzenkracht te geven. Hijgend wringt en trekt hij met de armen en plotseling, voor een der rovers er op bedacht is, breekt de jonge man met één geweldige ruk de koorden om zijn polsen aan stukken. Een ogenblik staan de rovers als aan de grond genageld en de Noorman — die tot zijn grote verwondering uit Gnom's woorden begrepen heeft, dat Tamar geen onbekende voor de jongeman is — beseft onmiddellijk dat ook zijn kans gekomen is en werkt zich los. Gnom heeft intussen de aanval van de rovers niet afgewacht. Hij grijpt een van zijn belagers beet en slingert de kerel als een levend wapen in het rond, zodat 's mans voeten ongenadig huishouden onder zijn eigen makkers! Doch ook de Noorman laat zich niet onbetuigd. Als een moker komt zijn vuist neer op het hoofd van een der schavuiten. Een andere kerel duikt voor hem op en terwijl Eric hem in het stof laat bijten, ziet hij hoe Tamar het woud inschiet.... Gnom slingert de schreeuwende rover ver van zich af en maakt korte metten met de kaalkop, die hem op de rug wil springen. Bliksemsnel overziet de Noorman de toestand.... Van Tamar is geen spoor meer te bekennen. Het is dus twee tegen zes. Als de rovers een tegenaanval ondernemen, zullen zij beiden de strijd nooit kunnen winnen.... tenzij hij er in slaagt de wolfshond, waarvoor de bandieten een heilig ontzag hebben, los te maken. . En terwijl zijn stentorstem Gnom aanspoort om te vluchten, nu het nog mogelijk is, probeert de Noorman zich al vechtende een weg te banen naar de plaats, waar de rovers zijn paard en de wolfshond hebben vastgebonden....

ERIC WORDT NEERGESLAGEN

Verbeten van zich afslaand bereikt Eric langzaam maar zeker de plaats, waar de onverlaten Wolf hebben vastgebonden. De Noorman heeft Gnom uit het oog verloren; hij móet de wolfshond bevrijden, want in de scherpe tanden van 't trouwe dier kan hij een bondgenoot vinden, die de nederlaag van de bende zal bezegelen. Doch het is te laat. Reeds stormen de rovers onder woeste bedreigingen op de koning in en slechts een snelle vlucht kan hem nog redden. En terwijl Wolf door het dolle heen, grommend en jankend aan het koord rukt en bijt, vertwijfeld, dat zijn meester hem niet kan bereiken, laat Eric met een panterachtige sprong de kampplaats achter zich, om tussen de bomen te verdwijnen. Met woedend geschreeuw zenden de schavuiten hem hun pijlen achterna; de Noorman hoort het onheilspellende zoeven vlak om zich heen en instinctmatig trekt hij het hoofd tussen de schouders, zodat een welgericht schot rakelings over hem heen scheert en de pijl zich, trillend, diep in de stam van een boom boort. De tanden opeengeklemd, half struikelend over boomwortels en zonder acht te slaan op de takken, die hem in het gelaat zwiepen, rent Eric verder; iedere stap brengt hem dichter bij de veiligheid, want het dichte woud beneemt de schutters meer en meer de trefkans.

Nog is hij niet buiten schootsafstand, als hij eensklaps, voor zich uit, een andere vluchteling ziet, waarin hij Gnom herkent. Voldaan over het feit, dat de knaap door zijn raad op te volgen, buiten gevaar is, blijft Eric dicht achter hem.

Wanneer zij zich eindelijk veilig weten voor de bende en het geschreeuw langzamerhand wegsterft, is Gnom de eerste, die de pas inhoudt.

„Doorlopen!" bijt Eric hem toe, „wij moeten verder weg, veel verder nog....!"

De daad bij het woord voegende, loopt hij de jongeman voorbij, doch plotseling komt een zwaar voorwerp met geweldige kracht op zijn schedel neer en met een vaag gevoel van verbazing stort de Noorman voorover en zinkt weg in een bodemloze diepte....

Als Eric langzaam weer tot bewustzijn komt, is zijn eerste gewaarwording een kriebelend gevoel over zijn wang en, de ogen opslaand, ziet hij de kop van Wolf vlak bij zich.
„Trouwe kameraad!" zegt Eric niet zonder ontroering en hij neemt de kop van Wolf in zijn beide handen.
„De koolzwarte in handen van de rovers, en de adelaar... zullen we die nog terugzien? Kom, ik zal eerst je wonden verzorgen!"
Behoedzaam onderzoekt de Noorman de kwetsuren.
„Het valt gelukkig nogal mee", zegt hij half voor zich heen half tot de hond. „Wat nu, Wolf? Gnom schijnt nog steeds in de waan te verkeren, dat ik het op zijn rijkdom voorzien heb ..."
De koning schudt het hoofd. Er is iets onheilspellends in deze verlaten plaats, in de drukkende stilte....
„Gnom zal wel naar de goudmijn gaan!" denkt hij, „het is dus het beste de tocht naar de bergen voort te zetten." Hij werpt de hond een veelbetekenende blik toe. „Ja Wolf! We zoeken de rivierloop weer op!"
Terwijl Eric zich gereed maakt om weer op weg te gaan, vraagt hij zich af, wat er van Tamar terecht is gekomen. De Noorman kan niet bevroeden, dat de natuurmens die in de algemene verwarring aan de rovers is ontkomen, de nabijheid van een andere vijand heeft vergeten: De Nomade met het litteken, die hij tot hiertoe achtervolgd had. De man uit de steppen heeft, door niemand opgemerkt, Tamar's aanbod om de rovers naar de goudmijn te brengen, afgeluisterd en hij heeft onmiddellijk begrepen, dat hij hier zijn voordeel mee kon doen. De rollen omdraaiende, heeft hij op zijn beurt Tamar achtervolgd en overmeesterd.
En nu loopt de geboeide heerser der heuvelen met de pijl van de Nomade op zich gericht, voor de triomferende moordenaar uit.... op weg naar de vindplaats van het goud....

Uren achtereen loopt Tamar zwijgend voort, terwijl zijn wantrouwige bewaker zich met toenemende ergernis afvraagt, hoe lang deze ongemakkelijke tocht nog zal duren. „Waar gaat ge heen, man?" bijt de Nomade zijn slachtoffer eindelijk toe, „waag het niet mij op een dwaalspoor te brengen!" Tamar gaat niet op zijn vraag in. „Ook zonder mij te kwellen met uw koorden," zegt hij misprijzend, „zou ik u bij het goud hebben gebracht!" De kerel met het litteken stoot een honend gelach uit. „Maak dat een ander wijs!" gromt hij ruw, doch Tamar zegt kalm: „Goud heeft geen waarde voor mij! Gij moogt het hebben!" „Kom, kom," spot de Nomade, „zo gek is niemand!" „Mijn boog," gaat de natuurmens verwijtend voort, „ge hebt mijn enige wapen gebroken." Met een ruwe lach antwoordt de moordenaar: „Ik houd van veiligheid! Wel," voegt hij er onheilspellend aan toe, „waar brengt ge mij heen? Spreek op!" Tamar kijkt strak voor zich. „Naar de bergen!" antwoordt hij onbewogen. Intussen baant Eric zich een weg door het woud tot hij de plaats terugvindt, waar het kamp van de rovers gelegen heeft. Van de bandieten geen spoor. De koning gaat verder en weldra ziet hij de lichte kiezelbodem tussen de stammen glinsteren, en als hij uit het woud de bedding betreedt, klinkt op hetzelfde ogenblik een opgewonden gekrijs door de lucht. „Mijn adelaar!" gaat het door de Noorman heen. Met een gevoel van onmetelijke vreugde ziet hij de roofvogel in grote kringen neerdalen en trots op de aanhankelijkheid van het arendsjong heft hij de arm omhoog. Wolf blaft vrolijk, alsof hij op de terugkeer van de vogel heeft gewacht die zich klapwiekend en hevig krijsend op Eric's arm zet. Nog nooit is dit een man gelukt! denkt de koning trots, een adelaar zo te temmen! Doch eensklaps trekt een geluid uit het bos, links van hem, zijn aandacht. Scherp luisterend blijft de koning staan. Daar is het weer: Het gehinnik van een paard! Wolf heft snuffelend de kop omhoog, maar voor hij het bos in kan lopen, grijpt Eric hem stevig in het nekvel. „Koest Wolf!" zegt hij bevelend en behoedzaam, vrijwel zonder gerucht te maken, gaat hij het woud in....

Lange tijd gaat Eric voort in de richting, waarin hij het paard heeft gehoord. Af en toe blijft hij stilstaan om te luisteren: Het gehinnik herhaalt zich niet meer. Wolf blijft hem voorttrekken en na enige tijd blijkt het dat de Noorman er goed aan heeft gedaan, zich op de wolfshond te verlaten. Het woud is nu minder dicht en onverwachts krijgt Eric ver vooruit enige donkere omtrekken in het oog, mannen, die aan de rand van het bos halt hebben gehouden. Geruisloos sluipt de Noorman naderbij, zich verbergend achter dikke stammen, snel bukkend over een open plek, weet hij een beschutte plaats te bereiken, waar hij, zelf ongezien, de vreemdelingen kan gadeslaan. Onmiddellijk herkent de koning de kerels, die hem vastgebonden hebben en 't schijnt dat ze krijgsraad houden. „Maar goed hè?' hoort de Noorman de kaalkop bluffen, „nu brengt die geweldenaar ons toch bij zijn goudmijn zonder dat hij het weet en wij lopen niet de kans, nog eens met zijn knuisten in aanraking te komen." Onwillekeurig grijpt de man naar zijn nog pijnlijke schedel en zijn handlangers stemmen grimmig lachend met deze woorden in. Maar een van de anderen haalt verachtelijk de schouders op. „Goed gedaan!" smaalt hij, „een mooi stelletje spoorzoekers! Intussen is die melkmuil spoorloos verdwenen...." „Hij is zeker een kloof ingeglipt, die naar zijn goudmijn leidt," meent de kaalkop, met een handbeweging naar de bergrug op de achtergrond. „We blijven hier rustig wachten, tot hij terugkomt!" „Als hij tenminste terugkomt," gnuift de ander twijfelend, doch de rest van de bende overschreeuwt zijn bedenkingen. „Wachten!" herhaalt de kale zelfbewust, „straks zien we die snuiter weer opduiken en dan...." De koortsachtige gloed in zijn ogen laat er geen twijfel over bestaan, dat zijn gouddorst ook voor moord niet zal terugschrikken. „Ik had hem liever voor mijn ogen!" moppert dezelfde man nog na, „zal hij wel ooit terugkomen?"

In zijn schuilhoek knikt de Noorman langzaam met het hoofd. „Dat zal ik nu eens uitzoeken," prevelt hij voor zich heen, met een fijn glimlachje en zonder zich verder nog om het gekibbel van de rovers te bekommeren, trekt Eric zich in het beschermend duister van de stammen terug....

Snel baant de koning zich een weg door het bos en als hij de oude rivierbedding heeft bereikt, steekt hij deze over om aan de andere zijde weer in het woud te verdwijnen. Het komt uit, zoals hij verwacht. Ook aan deze kant gaat het bos langzaam over in een schaarser begroeid heuvellandschap waartegen zich op de achtergrond de bergen aftekenen die Eric nu, zonder gevaar voor ontdekking door de rovers kan benaderen. In het open terrein komt de Noorman, ondanks de inspanning die het glooiende landschap eist, veel vlugger vooruit. Hij houdt de adelaar bij zich, omdat hij vreest, dat de vogel anders zijn bewegingen zou verraden. Met Wolf steeds op de hielen, bereikt Eric de uitloper van het gebergte en klimt over de steenachtige bodem langzaam omhoog. Voor hem uit rijst een brede bergwand op, als een muur van steen, waarop zijn onderzoekingen dood dreigen te lopen. Doch als de koning wat verder gevorderd is, kan hij tussen de rotsen een donkere spleet onderscheiden.
Na een korte aarzeling houdt hij deze richting aan in de hoop, een pad te vinden, dat hem naar zijn doel kan leiden. De sombere kloof neemt Eric op en hoe verder hij voortgaat, des te smaller wordt de doorgang. Uitstekende rotsen noodzaken hem om gebukt te gaan en slechts een zwak lichtschijnsel aan het einde van de diepe, smalle grot bewijst, dat dit werkelijk een soort smalle bergpas is.
Het licht komt nader en nader en de koning ziet tot zijn opluchting, dat de grot uitmondt op een kleine vlakte, overschaduwd door de hoog oprijzende bergwand. Voorzichtig werkt Eric zich vooruit en als hij een blik over de rand werpt, deinst hij terug voor de duizelingwekkende diepte. Wat hij op de bodem van het ravijn ziet doet de Noorman de adem in de keel stokken. Zover het oog reikt, ligt het goud er uitgespreid, een blinkende glinsterende massa, waarin de zonnestralen hun spel van verlokking spelen. Een beweging aan de overzijde van het ravijn leidt Eric's aandacht af. Er vaart een schok door hem heen, want daar ziet hij Tamar, geboeid en machteloos, terwijl de Nomade met een onmiskenbare dreiging.... op de natuurmens toetreedt.

Met een duivelse lach op zijn geschonden gelaat bindt de Nomade zijn jachtmes aan een zware tak en houdt deze in het vuur, dat hij aan de rand van de kloof heeft aangelegd. Tamar kijkt in strakke onbewogenheid toe. Geen klacht komt hem over de lippen, hoewel de koorden, waarmede de moordenaar hem aan een rotsblok heeft vastgebonden, in zijn polsen snijden.

„Zo dadelijk zult ge wel spreken!" sist de kerel met het litteken hem toe. Veelbetekenend draait hij de tak met het mes in het vuur rond....

Aan de overkant van het ravijn trekt Eric zich behoedzaam in de doorgangsgrot terug. Al heeft hij de woorden van de Nomade niet kunnen verstaan, de bedoelingen van de misdadiger zijn maar al te duidelijk.

Zo snel de nauwe doorgang het toelaat, werkt Eric zich naar de kloof terug, waardoor hij de vlakte aan de rand van het ravijn heeft kunnen bereiken. De jonge adelaar trippelt langzaam voor zijn meester uit, maar Wolf schijnt Eric's haast te begrijpen en neemt zulk een voorsprong, dat de koning hem met een gedempt bevel terug moet roepen.

Langzaam bereikt de Noorman nu een meer begaanbaar gebied en zoekt hij zich, tussen de rotsblokken door, een weg, die hem naar de plaats kan brengen, waar Tamar zich in zulk een dodelijk gevaar bevindt.

Doch hij moet zich behoedzaam blijven voortbewegen en steeds in de dekking van de rotsen blijven. De jonge arend heeft zich weer in de lucht verheven en zweeft hoog boven de toppen van de bergrug. Plotseling houdt Eric met een schok in en duikt in een onderdeel van een seconde weg in de beschutting van een zwaar rotsblok.

Want daar, het pad kruisende dat de Noorman moet volgen, ziet hij de gestalten van de rovers tussen de stenen opduiken....

ERIC WAARSCHUWT GNOM

„Dit is de ingang!" hoort hij de kaalkop zeggen, „hier kwam die krachtpatser plotseling uit de grond!" De Noorman begrijpt dat zij de toegang tot het goudravijn hebben ontdekt, en, geduldig wachtend tot hij ze allen heeft horen verdwijnen, sluipt hij langzaam nader en glijdt langs het hol tussen de rotsen heen. ... Eric heeft nu geen tijd om de roofzucht van deze kerels iets in de weg te leggen. Het lot van Tamar weegt zwaarder! Met voldoening stelt hij vast, dat hij inderdaad om het ravijn heen kan trekken. Als Eric een kleine, open vlakte heeft bereikt, ziet hij eensklaps tussen de rotsen een brede gestalte voor hem opdoemen. Vóór de Noorman echter nog een stap kan doen, heeft de ander zijn nadering opgemerkt en keert zich bliksemsnel om. Het is Gnom! Eric ziet het bolronde gelaat van de jongen vertrekken in een woedende grimas en op hetzelfde ogenblik keert de knaap de Noorman de rug toe en wil zich uit de voeten maken, onverstaanbaar verwensingen voor zich heen mompelend. „Gnom!" schalt de stem van de koning door het gebergte. De jongeman blijft met een ruk stilstaan en als hij opnieuw het hoofd omwendt, heft Eric de arm op en roept hem bevelend toe: „Blijf staan! Van mij hebt gij geen onverhoedse aanval te vrezen." De jongen gehoorzaamt en zijn gezicht wordt bloedrood, want hij heeft de toespeling begrepen en schaamt zich over de laffe manier, waarop hij zich de vorige dag van de koning heeft ontdaan. De Noorman treedt op hem toe en Gnom wacht met een verschrikt gezicht zijn komst af. „Tamar is in groot gevaar!" zegt Eric langzaam. „Ik heb uw hulp nodig om hem te redden uit de handen van de Nomade!" „T....Tamar?" stamelt de jongeling met een plotselinge angst in zijn ogen. „Waar? Snel.... We moeten.... Waar is het.... Snel dan!" Gnom is ineens volkomen overstuur en Eric vraagt zich verbaasd af, waarom zijn mededeling over Tamar zulke ontsteltenis bij Gnom heeft teweeggebracht. „Ik zal u de plaats anwijzen!" zegt hij rustig, „maar.... ook uw goud is in gevaar! De rovers hebben de ingang ontdekt!" De jongen staat als aan de grond genageld. Eric ziet, dat hij heen en weer geslingerd wordt tussen zijn begeerte naar goud en een verwonderlijke aandrang om Tamar te helpen!

„Mijn goud!" knarst Gnom tussen zijn tanden, „de gemene bandieten... ik zal die kerels leren... ik ..." Ernstig kijkt Eric de jongen aan. „Wat schat gij hoger, uw goud of een mensenleven, Gnom?" zegt hij ernstig. Even staat de knaap voor zich uit te kijken, dan schudt hij plotseling het hoofd en alsof hij een zware last van zich afwerpt zegt hij kort: „Ik mag geen tijd meer verliezen! Waar is Tamar? Snel! Tamar is meer waard dan al het goud van de wereld!" „Kom!" zegt de Noorman eenvoudig, en terwijl hij de knaap van terzijde een eigenaardige blik toewerpt, gaat hij de jongen voor in de richting van de ravijnvlakte. Zwijgend lopen de beide mannen haastig naast elkaar voort tot Eric eindelijk zegt: „Als wij op tijd komen, redden we Tamar het leven! Er zijn al te veel mensen opgeofferd aan dit dode goud, Gnom!" De knaap geeft geen antwoord, maar werpt de koning een wat schuwe blik toe. Een glimlach glijdt over het krachtige, verweerde gelaat van de Noorman. „Het zal ons lukken, Gnom," zegt hij monter, „gij hebt goed gekozen!" Plotseling maakt opnieuw de woede zich van de knaap meester. „De ellendige hond," gromt hij, „dat misbaksel met zijn platte gezicht! Ik zal hem leren de Heerser der Heuvelen aan te randen. Ik zal die schavuit met mijn blote handen ... „Straks!" onderbreekt de Noorman zijn uitbarsting, „sneller! Stil nu, de kerel mag ons niet horen!" De koning laat nu alle voorzichtigheid varen en snelt vooruit, zoveel mogelijk de scherpe stenen vermijdend, waarmede het ongemakkelijke pad bezaaid ligt. Gnom blijft hem vlak op de hielen, hijgend van opwinding en woede, popelend van verlangen om de kerel met het litteken te lijf te gaan. Op de rotsvlakte aan de rand van het goudravijn wentelt de Nomade inmiddels voor de laatste keer het mes rond in de vlammen. „De ingang!" zegt de moordenaar, „spreek op!" Er komt een minachtende blik in de ogen van de natuurmens. „Als ge me niet vastgebonden en als een hond behandeld had, zou ik u de toegang gewezen hebben", zegt Tamar langzaam. „Maar nu... nu zult ge die plaats nooit vinden! Voor dwang buigt Tamar niet! Liever sterf ik!"....

Zonder een spier te vertrekken, doorstaat Tamar de wrede blikken van de moordenaar. „Gij moogt nog niet eens sterven!" hoont hij, „éérst zult ge spreken! De ingang.... Vooruit!" Hij begint zijn duivels spel. Op het allerlaatste ogenblik komt een harde klap op de bovenarm van de moordenaar neer en de lafaard deinst met van angst en ontzetting wijd opengesperde ogen terug.... Een ander mes heeft zijn boosaardige opzet verijdeld en nu ziet de Nomade plotseling twee mannen achter de rotsen vandaan springen. Hij herkent de koning.... hij herkent Gnom.... en in een plotseling opkomende paniek draait de moordenaar zich om en vlucht langs de rand van het ravijn weg, struikelend over stenen, zonder op of om te zien. De Noorman laat het aan Gnom over de natuurmens van zijn boeien te bevrijden en snelt de vluchtende moordenaar na. De adelaar, die hoog boven het gebergte rondcirkelt, heeft nu klaarblijkelijk zijn oude vijand ook herkend en schiet plotseling onder woedend gekrijs naar beneden. Doch de Nomade weet in dit bijna onbegaanbare gebied zijn voorsprong handig te benutten en verdwijnt, lenig springend over de rotsblokken, uit het gezicht. Eric begrijpt, dat een verdere achtervolging nutteloos is en het verder aan de jonge arend toevertrouwend, keert hij naar de hoogvlakte terug. Helaas kan hij niet vermoeden, dat hij het later, veél later, nog eens bitter zal betreuren, de bloedige rekening met de Nomade niet definitief vereffend te hebben, toen dat mogelijk was.... De jongeman heeft inmiddels met twee geweldige rukken van zijn machtige spieren de koorden kapot getrokken. Tamar komt langzaam overeind, rekt de stijfgeworden ledematen en legt met een trotse blik zijn beide handen op die van Gnom. De knaap lacht verlegen en zegt geen woord, maar het ontgaat Eric, die tevreden toekijkt, niet, dat Gnom moeite heeft om zijn ontroering de baas te blijven. Maar dan maakt een grenzeloze verbazing zich van de Noorman meester, want met warme stem zegt de natuurmens: „Gij hebt Tamar van de Heuvelen het leven gered! Nu ben ik er weer trots op, u ... mijn zóón te kunnen noemen!"

Gnom weet geen antwoord te geven op de prijzende woorden van Tamar. „Ik wist niet," zegt de Noorman, onthutst naderbij tredend, „dat er een verwantschap tussen u beiden bestond!" De Heerser der Heuvelen glimlacht. „Gnom is mijn stiefzoon!" legt hij uit, „hij kwam als kleine jongen onder mijn hoede en ik leerde hem zijn spieren te gebruiken en trachtte hem liefde bij te brengen voor de natuur en eerbied voor het goede!" De Noorman knikt. „Nu begrijp ik vele dingen," zegt hij, en met een licht maar goedmoedig verwijt in zijn stem voegt hij er aan toe: „Waarom hebt ge dit voor mij verzwegen, vriend Tamar?" De natuurmens trekt wat onwillig met de schouders. „Ik wilde hem niet meer als zoon beschouwen," antwoordt hij, „sinds hij het goede in het leven minder ging achten dan het vervloekte goud, dat zich in grote hoeveelheden in mijn gebied bevindt.. Tevergeefs hield ik hem voor dat gouddorst erger is dan een tweesnijdend zwaard en dat vriendschap en karaktergrootheid er aan ten onder gaan. Hij wilde niet luisteren. Gnom is van me weg gegaan, op zoek naar macht en roem en aanzien.... en zonder afscheid te nemen...."

„Maar ik ben weer terug!" zegt de knaap plotseling, „ik.... ik...." stotterend wendt hij zich tot Eric.

„Vergeef mij alles, heer koning, mijn grofheid en mijn...."

„Daarover,' onderbreekt de Noorman hem glimlachend, „zullen wij het later nog hebben, jongeman!" Een donkere blos vliegt over het gelaat van de knaap, maar Tamar mengt zich weer in het gesprek.

„Gnom is genezen," zegt hij voldaan, „bij hem heeft het goud de strijd verloren!"

„Ja.... ja!" stottert Gnom plotseling nuchter, „maar daarom.... de rovers.... zij behoeven niet...."

„Dat goud te stelen!" vult Eric met een glimlach aan. „Wel, wat verhindert ons de bandieten recht te doen wedervaren?" In snel tempo keren de drie mannen langs dezelfde weg terug en eensklaps, een hoek omslaande, stuiten zij op de rovers.

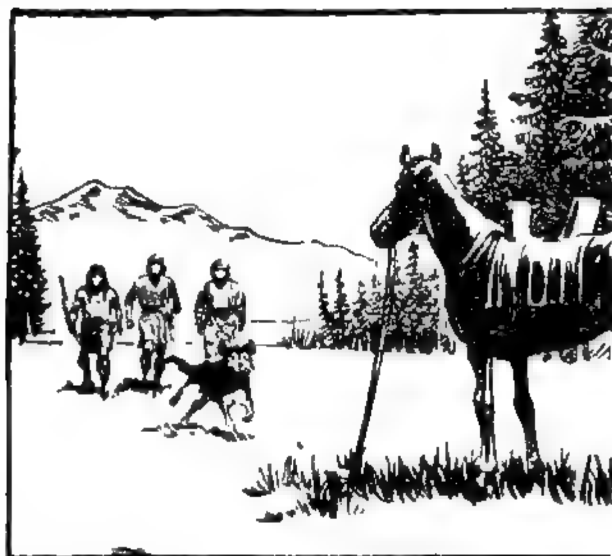
Voordat de rovers zich van hun verrassing hebben kunnen herstellen, staat Gnom reeds in hun midden. Hij grijpt een van de kerels om het middel en slingert hem met ware reuzenkracht over zijn hoofd, zodat de man versuft voor Eric's voeten belandt. Met grote tegenwoordigheid van geest maakt Eric zich onmiddellijk meester van het zwaard, dat de rover uit de hand is gevallen. Gnom gunt zich nauwelijks een adempauze. Als een moker daalt zijn vuist neer op de tweede bandiet, die met een gebrul van pijn ter aarde stort. Verwezen, bijna verlamd van schrik, staren de andere kerels naar Gnom. Doch nu komt ook de koning met dreigend opgeheven zwaard op hen toe en vertwijfeld grijpen zij naar hun wapens. De hoop, dat zij de Noorman gezamenlijk weerstand kunnen bieden, vervliegt snel. Eric, die reeds te lang zijn wapen heeft moeten missen, slaat op de bandieten in met een felheid, die de schavuiten reeds na de eerste houwen doet terugdeinzen. Twee van de kerels trachten de koning met hun zwaarden op een afstand te houden om hem zodoende uit te putten, maar tegen deze gebronsde krijger met zijn bliksemende ogen stort hun wanhopig verweer spoedig ineen. De kaalkop is de eerste, die zijn heil in de vlucht zoekt, en de andere rover beseft weldra ook, dat zijn benen hem slechts kunnen redden. De kerels lopen wat zij kunnen om de uitgang van de grot te bereiken en met een minachtend lachje wendt de koning zich af. Maar Gnom heeft de aftocht ook gezien. „Heer!" roept hij verschrikt, „zij ontsnappen." „Geen nood!" klinkt Eric's stem opgewekt. „ik heb de wolfshond bij de uitgang achtergelaten, juist om een dergelijke vlucht vóór te zijn!" Voldaan wendt Eric zich om, gereed om de afstraffing der bandieten voort te zetten, maar de strijd is reeds geëindigd. Tamar en Gnom hebben zich ook verder niet onbetuigd gelaten! Doch plotseling klinkt een gerommel door de grot. Snel kijkt de Noorman om en daar, omhoog geklauterd langs de rotsen tegen de zijwand van de doorgang, ziet hij de bandiet, die het laatst de vlucht heeft genomen. Met een waanzinnige grijns op het van woede vertrokken gelaat rukt de kerel aan een zwaar rotsblok. „Let op!" dondert de stem van de Noorman, „hij wil de tunnel dicht gooien . . ."

In een vertwijfelde poging om zijn zegevierende tegenstanders in de tunnel op te sluiten, zet de laatst overgebleven rover zijn schouder tegen het machtige rotsblok, waarmee hij de doorgang wil versperren. Woede en doodsangst geven de schavuit reuzenkrachten en er komt beweging in het gevaarte. De kerel wijkt terug om met een hernieuwde inspanning zijn volle gewicht tegen de steen te doen aankomen doch dan achterhaalt ook hem de wrekende gerechtigheid. Tamar's pijl zoeft trillend door de lucht en de rover stort ruggelings omlaag. „Mislukt!" juicht Gnom met jongensachtige vreugde. Eric en Tamar voegen zich bij hem en na een laatste blik door de grot keren de drie mannen naar de ingang terug. Daar ziet Eric, zoals hij reeds verwachtte, de kaalkop terug, die voor zijn zwaard op de loop is gegaan. Plat op zijn buik ligt hij krampachtig op de grond, terwijl Wolf grimmig de wacht houdt. Het angstzweet staat de kerel op het gelaat. Met een smekende blik uit zijn bloeddoorlopen ogen steunt de rover: „Die hond.... haal hem weg.... hij zal me.... die tanden...." De Noorman werpt een minachtende blik op de lafaard en hij roept Wolf bij zich. Het trouwe dier loopt onmiddellijk op zijn meester toe en plotseling komt er een flikkering van hoop in de ogen van de kaalkop. Dit is zijn kans.... zijn allerlaatste kans... Voordat de anderen er op bedacht zijn, springt de kerel op en in drie stappen is hij buiten en slingert zich tegen de rotsen omhoog. Wolf vliegt hem met woedend gegrom achterna, doch zijn scherpe klauwen glijden af op de gladde stenen. Roekeloos klimt de rover verder. Tamar zendt hem een pijl na, doch de kaalkop bukt zich en werkt zich nog meer omhoog. Eric begrijpt dat alleen een onmiddellijke achtervolging kan baten. Snel en zeker klimt hij de vluchteling na en weldra gelukt het hem diens voorsprong te verkleinen. Gnom en Tamar volgen op enige afstand. De kaalkop heeft nu een vlakte bereikt en rent wanhopig voort. Met iedere schrede wint de bandiet, doch dan stokt Eric de adem in de keel. Blindelings stort de kaalkop in de peilloze diepte en met woedend gekrijs duikt de adelaar hem na....

Diep onder de indruk van het vreselijke einde van de laatste rover, staart Eric in de diepte. „Hij begeerde goud!" zegt hij veelbetekenend tot Gnom die naderbij gekomen is, „nu vindt hij de dood bij datzelfde goud!" De knaap vermijdt het de Noorman aan te zien en deze wendt zich af. „Nu eerst mijn paard!" merkt hij na een lang zwijgen op, „de bandieten voerden het met zich mee!" Terwijl zij de plaats zoeken, waar Eric de rovers heeft afgeluisterd, wendt de koning zich tot Gnom. „Ik volgde uw spoor, nadat ge de burcht had verlaten," zegt de Noorman, „en in de droge rivierbedding vond ik een verslagene. Was dat uw werk, Gnom?" De knaap schudt heftig het hoofd. „De man met het litteken heeft het gedaan", zegt hij, „toen de rovers hem overvielen!" „Ik geloof u," zegt Eric eenvoudig, „een ander spoor kruiste het uwe en de harde bodem maakte het onmogelijk, de sporen van elkaar te onderscheiden." „Ja," wil Gnom verder gaan, doch de Noorman snelt met een kreet van vreugde vooruit. Tussen de bomen heeft hij de koolzwarte ontdekt en het schone dier begint vrolijk te hinniken, als het zijn meester terugziet. Eric klopt het op de hals en spreekt het zachtjes liefkozend toe, nu hij ook deze trouwe makker weergevonden heeft. Als Gnom naderbij treedt, kijkt de koning glimlachend op en zegt: „Vertel nu maar verder! Hoe kwaamt gij in het gezelschap van de Nomade?" „Toen de rovers mij voor de eerste keer grepen, was de man met het litteken reeds bij hen", zegt de jongen. „Hij bood mij aan, mij te bevrijden en samen met mij te vluchten, als ik hem naar het goud bracht!" De koning knikt. „Ik zag u vluchten", bevestigt hij, „doch gij werd later opnieuw gegrepen. Was de Nomade toen niet bij u?" „Hij ontsnapte", vertelt Gnom verder. Eric kijkt hem dan doordringend aan en zegt: „De rovers, de Nomade, gij zelf Gnom, er staat maar één woord boven deze geschiedenis geschreven: Begeerte!" De jongen buigt het hoofd, doch Tamar zegt in zijn plaats: „Mijn zoon is gelukkig geen moordenaar geworden!" De Heerser der Heuvelen, overgaande op een onderwerp, dat Eric zelf opzettelijk vermeden heeft, zegt: „Heer koning, laat Tamar van de Heuvelen u nu naar het goud geleiden...."

Zwijgend staan de drie mannen op de bodem van de vallei, waar het goud in onafzienbare hoeveelheden oogverblindend ligt uitgespreid. Tamar bukt zich en laat de grote korrels peinzend door de vingers glijden. Plotseling wendt de natuurmens zich tot Eric: „Gij moogt het hebben, heer koning, alles wat hier ligt!" „Ik?" vraagt de Noorman verrast, „waarom ik?" „Gij hebt mij mijn zoon teruggebracht," zegt de Heerser der Heuvelen, „en bovendien hebt ge bewezen een koning te zijn, die waard is door Tamar als zijn vorst te worden gehuldigd! Dit is uw gebied! Neem het goud voor uw rijk! Gij hebt de kracht om over goud te heersen, zonder er de slaaf van te worden. Tamar zwijgt en de koning drukt hem ontroerd de hand. „Ik kan het niet dragen!" merkt hij schertsend op, maar Gnom komt reeds met een paar kleine zakjes aandragen. „Zend uw mannen voor het overige!" raadt Tamar aan, „ik zal hun de weg wijzen!" Samen met zijn weergevonden zoon brengt de natuurmens Eric bij zijn rijdier terug. „Wilt ge niet bij mij blijven?" vraagt Eric aan de jongen, doch deze schudt verlegen het hoofd. „Ge vreest toch niet, dat ik u die paar pijlen zal blijven verwijten," vraagt de koning goedmoedig, „of die eh... klap?" N... neen!" stamelt de knaap. „Het is goed, Gnom," zegt Eric. „Wilt ge nu meekomen?" „Gnom moet nog meer leren," mengt Tamar zich in het gesprek, „ik wil hem nog enige tijd onder mijn hoede houden." De knaap knikt gretig en Eric legt zich bij het besluit neer. „Gij hebt uw grote levensles gehad", zegt hij ernstig, „neem uw vader als voorbeeld en ge zult een man worden. Kom dan naar mijn burcht, Gnom, en ge zult welkom zijn!" „Kan ik dan toch nog een edelman worden?" „Kom, wanneer ge wilt!" zegt de koning hartelijk.

Opgewekt neemt Eric afscheid van de oude natuurmens. De adelaar springt op zijn schouder en terwijl Wolf vrolijk blaffend vooruit rent, wendt Eric zich nog eenmaal om voor een laatste groet aan de beide mannen, die zijn strijd tegen de vloek van het goud deelden en.... hielpen winnen! Dan richt de Noorman de blik voorwaarts en spoort de koolzwarte tot groter spoed aan. Voor hen ligt de weg naar huis!

EINDE

ERIC DE NOORMAN

DEEL XV

1. De Vloek van het Goud

Voldaan over de gunstige afloop van het vreemde avontuur met de goudschat in het gebergte, rijdt Eric in een rustig tempo huiswaarts, naar het Westen. De Noorman vindt een diepe bevrediging in deze tocht met zijn drie trouwe vrienden. De adelaar, nu bijna volwassen, zweeft boven het vlakke landschap en Eric verlustigt zich in de aanblik van zijn machtig-brede wiekslag. Steeds verder laat de koning het gebergte achter zich.
Dan ontdekt hij ineens aan de rand van het woud een zwak lichtschijnsel. Verscholen in een boomgroep ligt een kleine behuizing en de Noorman besluit daar voor zich en zijn trouwe vrienden onderdak te vragen. De jonge arend schijnt de bedoeling van zijn meester te raden en alsof hij een afkeer heeft van menselijke wezens, die hij niet kent, vliegt de vogel klapwiekend omhoog en zet zich op een hoge tak neer. Intussen nadert de koning het huisje, dat niet veel meer blijkt te zijn dan een armoedige houten hut en hij stijgt af om een blik door het venstergat te werpen, waardoor het licht naar buiten valt. Binnen zijn een man en een vrouw aan de avondmaaltijd gezeten, met houten nappen in de hand. Naar hun armoedige kleding te oordelen, zijn het boerenmensen, die de kleine akker naast de woning bewerken. De Noorman begeeft zich naar de deur en als hij aanklopt, hoort hij het zachte gesprek in het huisje plotseling verstommen. Opnieuw, nadrukkelijker nu, laat Eric zijn hand op de deur neerkomen. Een zacht gemurmel van stemmen wijst er op, dat de man met zijn vrouw overlegt, wat hem te doen staat, doch eerst wanneer de koning ten derden male heeft aangeklopt, hoort hij een geschuifel van voetstappen. Langzaam wordt de deur op een kier geopend en Eric kijkt in het wantrouwend gezicht van een man met borstelige wenkbrauwen. „Een moede reiziger vraagt onderdak voor de nacht, goede man!" zegt de Noorman vriendelijk, „ook mijn rijdier en mijn hond behoeven rust!" De man opent de deur geheel en staart zijn bezoeker zwijgend aan. Zijn donkere ogen glijden van Eric naar Wolf en van de hond naar de koolzwarte hengst. Na lang aarzelen zegt hij: „Het is goed, treed binnen...."

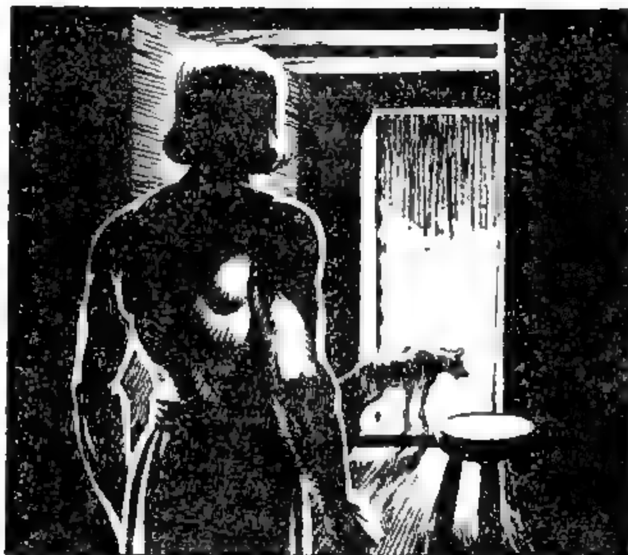

Opmerkzaam neemt de koning zijn gastheer op. Er ligt iets onrustigs in diens ogen en zijn vrouw geeft duidelijk blijk van haar misnoegen met het onverwachte bezoek. Eindelijk neemt de boer het woord. „Waar komt gij vandaan, vreemdeling?" vraagt hij, „er komen niet vaak reizigers in deze streek!" „Er ligt een lange reis voor mij!" ontwijkt Eric de nieuwsgierigheid van zijn gastheer. „Mijn doel ligt in het Westen en het is louter toeval, dat ik tegen het vallen van de avond uw woning ontwaarde!" „Louter toeval!" mompelt de vrouw op de achtergrond en de boer staart de Noorman enige seconden lang zwijgend aan. „Ge trekt dus morgen weer verder," zegt hij onderzoekend en de Noorman knikt. „Dat is mijn voornemen", bevestigt hij. „Houd u daar dan aan!" antwoordt de boer met plotselinge felheid, „dit is een vervloekt land!" Schichtig wendt hij de blik af en, half tot zijn gast, half voor zich heen, herhaalt hij tussen de tanden: „Een vervloekt land!" Er valt een lange stilte. „Mijn paard", zegt Eric eindelijk, zonder verder op de raadselachtige woorden van zijn gastheer in te willen gaan, „ik zal nu eerst de koolzwarte verzorgen!" Zwijgend gaat de boer hem voor en wijst hem het afdak waar de koning zijn ros kan onderbrengen. Daarna brengt de man hem in een afgeschut zijvertrek en gaat na een gemompelde groet heen. Eric voelt nu ineens de vermoeidheid, die zwaar in zijn leden ligt, en behaaglijk strekt hij zich uit op de harde legerstede. Spoedig neemt de slaap bezit van hem. Midden in de nacht schrikt de koning echter wakker. Een zacht, maar doordringend gegrom van Wolf doet hem met een ruk overeind komen. Uit het grote vertrek dringt gegons van stemmen tot de Noorman door en met zijn scherpe gehoor stelt hij onmiddellijk vast, dat er tenminste één onbekende in het huisje moet zijn. Hij herkent de donkere stem van de boer en hoewel de woorden hem ontgaan, meent Eric toch een angstige klank in die stem te beluisteren. „Nu onmiddellijk!" klinkt het plotseling op luide toon, doch dan zakt het gesprek weer weg. Tot eensklaps een schrille kreet door de nacht snijdt: „Neen, néén...." De Noorman luistert.... doch nu is

Tot het uiterste gespannen blijft Eric enkele ogenblikken bij de deur van het slaapvertrek staan, doch niet het minste gerucht treft zijn oor, en behoedzaam stoot hij de deur open. Zijn scherpe ogen gaan spiedend door de halfduistere woonruimte. Het rossige schijnsel van het laagbrandende vuur in de haard tovert grillige schaduwen op de donkere wanden van het vertrek en vermengt zich met de bleke strepen maanlicht, die door de vensters naar binnen dringen. Er is niemand.... in de onheilspellende stilte klinkt slechts het zachte geknetter van de houtblokken. „Waar zijt gij man?" roept de Noorman op gedempte toon. De boer en zijn vrouw kunnen toch niet zo maar verdwenen zijn? „Is hier dan niemand?" roept de Noorman nogmaals. Het heeft er de schijn van dat hij en Wolf de enige levende wezens in het huisje zijn ... Desondanks neemt Eric juist in deze onbehaaglijke stilte de grootste waakzaamheid in acht en als hij op zijn tenen door het vertrek sluipt houdt hij zich gereed op iedere verrassing voorbereid te zijn. Er gebeurt echter niets. In de hoek, naast het haardvuur, valt een bredere strook maanlicht naar binnen en langzaam in deze richting schuifelend, bereikt de koning de achterdeur van het huisje, die wijd open staat. „Zij zijn dus heengegaan!" denkt Eric, „midden in de nacht met een vreemde mede.... Wat kan het zijn, dat die boerenmensen zoveel angst heeft aangejaagd, dat zij daarvoor hun woning in de steek laten?" Peinzend staart de Noorman vanuit de deuropening over het maanverlichte land rondom de hut. Het vreemde gedrag van Wolf leidt echter eensklaps zijn aandacht af. De hond snuffelt dicht langs de grond, alsof hij iets gevonden heeft, en zich bukkend pakt Eric zijn trouwe viervoeter bij het nekvel en trekt hem terug. Op hetzelfde ogenblik houdt hij de adem in: Daar, in de zachte bodem, staat tussen allerlei gewone voetsporen een zonderling-grote en bijna vormloze afdruk en als de koning dit spoor nauwkeurig bekijkt, stelt hij met een onaangenaam gevoel van onbestemd gevaar vast, dat mens noch dier een dergelijke voetindruk gemaakt kan hebben.

Als Eric de volgende morgen is opgestaan, vindt hij de boer en zijn vrouw in het woonvertrek en zij begroeten hem met een zwijgende hoofdknik. „Wat is hier deze nacht geschied?" vraagt Eric eindelijk. Het is alsof die weinige woorden het echtpaar ineen doen krimpen. De man werpt een schichtige blik op zijn wederhelft. Vergist de koning zich of geeft zij haar man met de ogen een teken? De boer schraapt zijn keel en zegt, Eric's onderzoekende blik mijdend: „Deze nacht? Hier....? Wel.... niets.... wij hebben geslapen.... de edele heer toch ook?" Loerend kijkt de man nu naar de Noorman, doch voor deze iets kan zeggen, komt de vrouw er bits tussen: „De edele heer heeft misschien een boze droom gehad...." Het is duidelijk, dat zij hem de waarheid onthouden. Hij haalt bijna onmerkbaar de schouders op. Waarom zou hij zich verder in het vreemde gedrag van die twee verdiepen? Hij wil naar huis! „Ik moet nu vertrekken!" merkt hij op, „en ik zeg u dank voor uw gastvrijheid!" De boer schijnt opgelucht te zijn dat zijn gast verder geen lastige vragen stelt en hij is plots een en al welwillendheid. Bedrijvig gaat hij de koning voor naar de primitieve stal en als Eric even later met een hoofdknik wegrijdt, roept de man hem zelfs een vriendelijke groet na. De Noorman komt langs nog enkele andere boerenhuizen, maar weldra bevindt hij zich in een onherbergzaam gebied, waarin zich ter linkerzijde een onafzienbaar moeras uitstrekt. In een bocht van de weg stuift Wolf eensklaps grommend vooruit. „Wolf!" roept de koning, vrezende dat de hond in het moeras terecht zal komen. Maar het dier heeft zijn doel reeds gevonden. Als de Noorman ongerust de plek nadert, ziet hij reeds van verre dat daar, terzijde van de weg, een menselijke gedaante tussen de rietstengels ligt. Voordat hij afgestegen is, weet Eric reeds dat hij hier geen hulp meer kan bieden. De man is achterover gevallen en zijn linkerarm is door de dood in een krampachtig gebaar van afweer verrast. En als de Noorman huiverend de blik afwendt, staat hij een ogenblik als aan de grond genageld. In de drassige bodem is weer dezelfde grove, vormloze afdruk van een voet of poot als hij bij de boerenhoeve gezien heeft...

Met een diepe rimpel in het voorhoofd kijkt de koning van de akelige voetafdruk naar het krampachtige lichaam van de verslagene. Er bestaat dus tóch een reden voor de angst van de boerenmensen, die hem deze nacht gastvrijheid hebben verleend. Hoezeer Eric ook naar huis verlangt, het welzijn van zijn onderdanen weegt zwaarder en een moord in zijn gebied kan de koning niet ongewroken laten. Grimmig laat de Noorman zijn blik nogmaals over het moerasgebied gaan. De wanstaltige sporen lopen langs een smal pad en om ze te kunnen volgen zal Eric zijn paard moeten achterlaten. Op een beschutte plaats bindt hij de koolzwarte vast en terwijl de adelaar grote kringen beschrijft in de lucht, gaat de Noorman voorzichtig zijn trouwe wolfshond achterna, die zich reeds aan het spoor heeft vastgehecht. Het pad slingert zich in grillige bochten door een woud van hoogopstaande rietstengels en Eric neemt de grootst mogelijke voorzichtigheid in acht om niet zelf het slachtoffer te worden van het raadselachtige wezen, indien dit plotseling zou terugkeren. Doch dan verliest het pad zich in een oneindig wijde vlakte en stilstaande modderpoelen, waar kwalijk riekende dampen opstijgen en het doffe gezoem van muskieten boven rottende waterplanten zich vermengt met het snel wegstervende krijsen van de vogels, die angstig wegfladderen voor Eric's machtige adelaar. Steeds langzamer gaat de Noorman voort. Iedere stap doet de zachte bodem van het pad wegschuiven en weldra vult elke voetafdruk zich met een langzaam omhoog wellend grijsgroen water.... De vormloze sporen vervagen tot waterplassesn in de modder en juist als Eric, verontrust, Wolf bij zich roept, ziet hij, dat het pad slechts enkele meters verder geheel in borrelende modderpoelen verdwijnt. Peinzend staart de koning over de troosteloze vlakte. Welk afzichtelijk wezen verbergt zich in de ondoorgrondelijke diepten? Even staat de Noorman in twijfel of hij zich nog verder zal wagen op dit onzeker pad.... Maar de drabbige modder zal zijn gewicht niet kunnen dragen en Eric beseft, dat een ellendige dood door verstikking zijn lot zou kunnen worden. De Noorman wendt zich om en trekt zich voetje voor voetje over het smalle, glibberige pad terug....

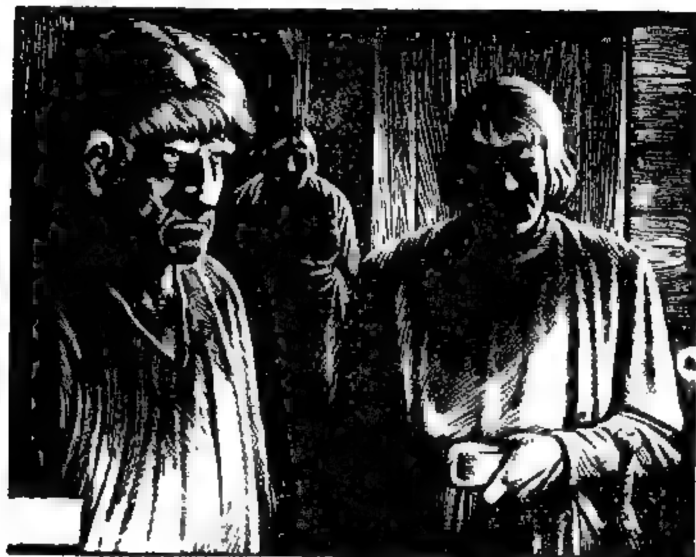
Vastbesloten het raadsel van het moeras tot iedere prijs op te helderen, gaat Eric omzichtig langs het smalle pad terug naar de plaats waar de koolzwarte hem met zacht gehinnik begroet en korte tijd later stijgt hij opnieuw af bij de hut, waar hij de vorige nacht heeft geslapen. De vrouw komt naar buiten en haar gelaat spreekt duidelijk van misnoegen, wanneer ze de blijkbaar ongewenste gast weer bij haar woning ziet verschijnen. Eric wijst met een droefgeestig gebaar op zijn paard en zegt met goedgespeelde ontmoediging: „Ach, arme.... ik moet mijn reis onderbreken, goede vrouw! De hengst heeft iets aan zijn rechter achterbeen. Slechts rust kan hem genezen!" „Dit is geen plek om te rusten!" zegt de boerin snibbig en ze plant de armen in de zij, als om de koning duidelijk te maken, dat hij verder niet op haar gastvrijheid hoeft te rekenen. „Maar ik kan toch zo niet verder trekken!" herneemt de Noorman met een armzalig gezicht, „dit kan dagen duren. en...." De komst van de boer, die Eric heeft zien terugkeren en nu snel zijn armelijke akker in de steek heeft gelaten, onderbreekt de Noorman. „Enkele dagen," herhaalt de man met onmiskenbare terughouding, „luister, edele heer, wij zijn arme mensen.... de ganse dag moeten wij ploeteren om ons schamel voedsel aan deze arme grond te ontworstelen.." Hij schudt het hoofd en gaat onwillig voort: „Wij kunnen u niet herbergen, wij hebben geen...." „Is het dat, brave vriend," merkt de Noorman monter op, „wel, ik zal u naar behoren belonen!" Met bestudeerde achteloosheid haalt de koning zijn lederen buidel te voorschijn en het volgende ogenblik ligt er een klompje goud in zijn hand, waarvan de aanblik alleen al de boer de adem in de keel doet stokken. „Dat is voor u!" zegt de Noorman en terwijl de man een woord van dank stamelt, neemt hij snel zijn hengst bij de teugel en leidt het dier naar het afdak, waar het ook 's nachts gestaan heeft. Doch wanneer Eric, achter zich, de boer en zijn vrouw op gedempte toon hoort spreken, vertraagt hij onopvallend de pas en dringt de stem van de boerin tot hem door: „Goud! Hij heeft goud!" En met een angstige blik laat zij er op volgen: „Hadt gij hem laten weggaan! Nu zal het monster zeker komen...."

Als hij zijn hengst verzorgd heeft, treedt Eric peinzend het half-duistere woonvertrek binnen en het treft hem onmiddellijk, dat zijn komst de boer en diens vrouw blijkbaar in verlegenheid gebracht heeft. Bedaard kruist de koning de armen over de borst en met een doordringende blik op de boer zegt hij: „Ik vond aan de rand van het moeras een man, die van radeloze angst gestorven schijnt te zijn. Vertel mij, welk onheil is het, dat u er toe brengt uw eigen land te vervloeken?" „Er is een oude legende!" zegt de boer op gedempte toon. „Houd u er buiten!" snauwt de vrouw, „wilt ge ook sterven?" Eric ziet de verwarring van z'n gastheer, doch niet 't minst uit het veld geslagen door de woorden van de vrouw, zet hij zich aan tafel neer en vraagt: „Een legende? Er bestaan vele oude verhalen die grote wijsheid bevatten. Maar. .." Hij wacht even en werpt een onderzoekende blik op de stuurse vrouw: „Wat heeft dat te maken met een brutale moord?" De koning legt een sterke nadruk op dit laatste woord. Eindelijk zegt de boer: „Deze kolenbrander werd niet vermoord.... hij is gestraft...." De man laat zijn stem dalen tot een hees gefluister: „Door het monster.... de geest van de Wilde Walran..." „De géést?" herhaalt Eric ongelovig. „Verklaar u nader man!" Haastig, struikelend over zijn woorden, spreekt de boer snel verder: „Eens waren de torens van Walran's burcht de hoogste van het gehele rijk, maar de wilde ruiter, die geen leven telde en geen vrouw ontzag en die van de nacht een dag maakte om z'n woeste gelagen te houden.... hij.... hij werd vervloekt en zijn burcht zonk in de grond. de dag dat hij stierf.... Op diezelfde plaats ontstond een moeras waar giftige dampen uit opstijgen."
„Een mooie legende," onderbreekt de Noorman korzelig, „doch dat verklaart nog steeds niet, wie de man in het moeras vermoordde en.... wat zich deze nacht in dit huis afgespeeld heeft!" De boer schijnt ineen te krimpen onder die laatste opmerking. Eindelijk slaat hij de ogen op. De beweeglijke rosse gloed van de vlammen in de haard tekent vlekken op het doorgroefde gelaat en vermengt zich met het schemerig daglicht tot een vale, donkere doodskleur en hij stoot er uit: „Hij... de Wilde Walran... is teruggekeerd!"

De man wendt schichtig zijn blik van Eric af en zijn handen klemmen zich krampachtig ineen. Steunzoekend tegen de ruwe balken van zijn huis blijft hij voor zich uit staren. Van terzijde neemt de Noorman de man op, die aan een verterende angst ten prooi schijnt te zijn. „Gelooft ge zelf wat gij zegt?" vraagt Eric rustig. „Ik zal het u zeggen, heer. Zover de herinnering van onze oudste mensen gaat, heeft de bevolking van deze streek bij iedere wisseling der jaargetijden drie opgerezen broden en het vlees van een geit naar de offersteen gebracht, in het moeras. De legende zegt, dat de steen is opgericht op de plaats, waar eens, in de burchtzaal, de zetel van Walran heeft gestaan. Brood en vlees zijn de enige spijzen die de tot zwerven gedoemde ruiter tot zich mocht nemen.. Doch de geest van Walran verzet zich tegen dit oordeel en hij eist van ons de schatting, die onze voorvaderen eens aan zijn burcht verschuldigd waren...." „Hm," peinst Eric, „gij hebt hem niet gezien en toch weet gij wat de geest van u verlangt. Hoe weet ge dat?" De boer staart enige ogenblikken zwijgend voor zich.

„Rampen kwamen over ons," gaat de man dan verder, „het beste vee stierf...., het hooi raakte in brand.... geheimzinnige ziekten teisterden onze kinderen... Eindelijk gingen wij naar de oude kluizenaar, die reeds vele geslachten heeft zien komen en gaan. Hij was het, die ons raadde, onze schatting bij de offersteen te brengen." „En hielp dat?" vraagt Eric ongelovig. De boer knikt. „Wie een offer brengt, wordt met rust gelaten," zegt hij, „alleen wie weigert vindt de dood ... op een verschrikkelijke, geheimzinnige wijze...." „Hoe heet die oude?" wil de Noorman weten. „Nifurr," luidt het antwoord, „als hij bij ons verschijnt, weten we, dat het onze beurt is!" „Zo," zegt de koning peinzend, „en waar eh.... woont die Nifurr?" De boer werpt hem een schichtige blik toe. Zwijgend gaat hij Eric voor naar buiten en wijst in de richting van het moeras.

„Ver weg, aan de bosrand," zegt hij, „zult ge Nifurr vinden.... doch," zijn stem stokt, „niemand zou daar uit eigen beweging heengaan...." „Och kom!" zegt Eric met opgetrokken wenkbrauwen. „Ik geloof, dat ik eens een praatje ga maken met deze eh... heer Nifurr..."

In de richting, die de boer hem gewezen heeft, gaat Eric op weg naar het huisje van de kluizenaar. In het onbekende gebied is de grootst mogelijke voorzichtigheid geboden. Het sombere verhaal van de boer heeft 's konings argwaan wakker gemaakt en hoewel hij slechts verachting en medelijden kan hebben voor het domme bijgeloof van de boeren, die de vreemde gebeurtenissen in deze streek in verband brengen met de oude sage van een verzonken kasteel, toch voelt Eric achter dit alles de bijna tastbare dreiging van een wezenlijk gevaar. „Moord en afpersing hebben niets met geesten te maken," denkt Eric, voorzichtig verder zijn weg zoekend. Doch die zonderlinge voetsporen en vooral de onbeschrijflijke angst van de eenvoudige landbouwer moeten toch ook een reden hebben! Met een lichte huivering kijkt de Noorman over het moeras, waar grillige dampslierten voortslepen boven de modderpoelen en waar rietkragen en stinkende waterplanten het beeld der verlatenheid voltooien. Het pad loopt nu door een kale vlakte en als Eric de lange dunne palen ziet, waarop uitgebleekte doodshoofden de richting schijnen te wijzen van het verderf, begrijpt hij eerst recht waarom de boeren zich hier nauwelijks durven wagen. Gespannen, maar zonder angst, loopt de koning voort, tot de smalle weg hem binnenleidt in een somber woud, waar geen zonnestraal vermag door te dringen. Er heerst een beklemmende stilte en het is alsof achter elke boom gevaar schuilt. Dan eindelijk, bereikt de Noorman een open plek en aan de overkant ziet hij, weggescholen onder het geboomte, een kleine, donkere hut liggen. Er heerst een beklemmende sfeer van dodelijke verlatenheid. „Hier woont Nifurr!" mompelt Eric en hij treedt langzaam naderbij om de oude man, die zoveel invloed op de bewoners van deze streek heeft, op te zoeken. In de armoedige hut is echter geen spoor van de geheimzinnige bewoner te ontdekken. Met opgetrokken wenkbrauwen kijkt de koning om zich heen en als hij, schouderophalend over deze vergeefse tocht, weer naar buiten treedt, is hij er zich niet van bewust, dat ver achter hem, verscholen tussen het geboomte, twee glinsterende, felle ogen hem vanuit het duister onheilspellend gadeslaan....

Zonder te weten welke felle blikken hem vanuit het geheimzinnige woud bespieden, besluit Eric, nu de kluizenaar niet in de buurt is, eerst de offersteen in ogenschouw te nemen, waarvan de boer gesproken heeft, de steen die in de legende èn in de angst van de streekbewoners zulk een grote rol speelt. Met een laatste blik op de verlaten hut verwijdert de Noorman zich van deze plaats, waar de stilte van de dood heerst. En terwijl de koning zich behoedzaam een weg baant door de struiken en het moeraspad inslaat, treedt een hoge, donkere gedaante, mager en benig, uit het woud te voorschijn en steekt haastig de open plek over. Even valt het zonlicht op een grauwbleek hol gelaat, waarin de ogen liggen weggezonken als in een doodshoofd en de gapende mond in een afschuwelijke grijns is vertrokken. Roerloos kijkt de vreemde verschijning de zich verwijderende figuur van de koning na; dan, met een stroom van onheilige verwensingen, verdwijnt hij zonder geluid te maken weer tussen de stammen van het donkere woud. Intussen gaat de Noorman door het moeras voorzichtig verder en weldra tekent zich in de verte de donkere vorm af van een grauwe steenmassa. Eric komt langzaam naderbij en neemt het bouwsel in ogenschouw. Het onbeholpen metselwerk verraadt, dat deze offerplaats door mensenhanden moet zijn opgericht. Grote en kleine stenen van allerlei grillige vormen zijn op elkaar gestapeld en met leem samengevoegd tot een lompe massa als een stuk ruïne van een vervallen burcht...

Het voorste gedeelte is lang en vlak als een tafel en de koning vermoedt, dat de dorpsbewoners daarop hun offers hebben neergelegd voor de rondzwervende geest van de Wilde Walran. Brood en vlees... en nu in de laatste tijd ook de zware schatting, die deze arme mensen uitmergelt. Mismoedig het hoofd schuddend over de fnuikende gevolgen van dit bijgeloof, loopt Eric onderzoekend om de offerplaats heen. De bodem is hier droger, want de steen staat op hoger gelegen grond. Doch dan, wanneer de Noorman de blik omlaag laat glijden, verstrakt zich eensklaps zijn krachtig besneden gelaat. Vanuit het zand gapen hem weer die sporen aan, diezelfde vormloze afdrukken van een onbekend onheilspellend wezen....

Eric's verbazing bij de eerste kennismaking met het monsterlijke spoor maakt nu bij de verlaten offersteen plaats voor een onaangenaam gevoel van onbehagen. Even aarzelt de Noorman, doch Wolf schijnt het besluit van zijn meester niet te kunnen afwachten en loopt, Eric als het ware smekend aanziende, snuffelend een smal pad tussen het riet op. Van een pad kan nog nauwelijks sprake zijn De begaanbare strook grond loopt dwars door uitgestrekte rietlanden en telkens weer moet Eric snel de voet terugtrekken om niet in de weke modder te belanden. Het lijkt wel, alsof het groen-grauwe, drabbige water, dat aan beide kanten het weggetje begrenst en door het riet op verraderlijke wijze aan het oog wordt onttrokken, voortdurend knaagt aan die laatste smalle dam, die de zwaarte van een mannengestalte nog kan dragen. Maar eindelijk houdt het modderige gebied op en verdwijnt ook de laatste uitloper van het pad in het water, dat zich tot in de oneindigheid schijnt uit te strekken, troosteloos angstaanjagend in de grenzeloze eenzaamheid. Alleen het spoor blijft nog even zichtbaar, tot ook dat verloren gaat onder het troebele oppervlak. Wolf, die reeds een eindweegs het water is ingelopen, komt met hangende kop, zacht grommend, bij zijn meester terug en schudt zich heftig het water uit de haren, alsof het dier de kilheid van het moeras van zich af wil schudden.

„Water!" denkt Eric, „kan het dan een watermonster zijn, dat deze streek zijn schrikbewind heeft opgelegd?"

Tijd om over deze vraag na te denken krijgt de Noorman echter niet. De adelaar, die hele zwermen wilde eenden en watervogels heeft opgejaagd, schiet plotseling ver vooruit alsof hij een doel in het oog heeft gekregen. De koning kijkt in grote spanning zijn vogel na. Ver voor zich uit ziet hij de arend plotseling steil omlaag duiken. Enkele ogenblikken verkeert Eric in een bijna ondraaglijke onzekerheid en, hoewel het slechts een kwestie van enige seconden is, schijnen het uren voordat hij met een bevrijdende zucht de koning der lucht opnieuw omhoog ziet wieken. De Noorman ziet reeds van verre dat de roofvogel een glinsterend voorwerp in de bek meedraagt.

De adelaar zet zich op de onderarm van zijn meester en voorzichtig neemt Eric hem het glinsterende voorwerp uit de snavel, maar dan maakt zijn bevreemding plaats voor schrik en ongeloof. Hij kent die gesp! Gisteravond heeft de Noorman deze gezien op het schamele kleed van de boerin en juist door die tegenstelling is het sieraad hem bijzonder opgevallen. Kan dat de schatting zijn, die de zogenaamde geest van Walran van dit echtpaar heeft geëist? Geesten en gespen...., denkt hij ironisch, het zijn wel zeer stoffelijke dingen waarin deze dolende burchtheer belang stelt, dingen van waarde voor levende mensen, voor rovers bijvoorbeeld....

Het gekrijs van de arend onderbreekt zijn gedachten. Met een trotse glimlach wendt de koning het hoofd om naar het trouwe dier, dat hem zo plotseling te hulp is gekomen. Op zachte toon spreekt hij de vogel waarderend toe en Eric meent uit het verheugde gekrijs te kunnen opmaken, dat de arend begrijpt, dat zijn meester over hem tevreden is!

Peinzend keert Eric voorzichtig terug, de monsterlijke sporen opnieuw, doch nu in omgekeerde richting, als leidraad gebruikend. De tocht is nog gevaarlijker dan straks, want dichte nevels beginnen zich over het moeras uit te spreiden en als Eric weer vastere grond onder de voeten heeft, ligt het gehele drassige gebied in een grijs gordijn gehuld.

Enige tijd later betreedt Eric zwijgend de hut van zijn gastheer en het echtpaar begroet hem met een schuwe blik en een gemompelde groet.

„Ik heb iets voor u meegebracht," zegt de koning langzaam, „een geschenk."

Hij steekt de geopende rechterhand naar voren, waarop de zilveren gesp ligt.

De vrouw onderdrukt een kreet en met een blik, waarin een wereld van angst besloten ligt, staren de boer en zijn vrouw ontzet naar de gesp.... hun gesp....!

De vrouw is de eerste die haar spraak terugvindt. „Nooit had ge deze vreemdeling mogen laten blijven. Nu ziet ge het! Weer heb ik gelijk gehad! Let op mijn woorden.... nu zal ons huis in vlammen opgaan en...." „Zwijg, vrouw!" zegt de Noorman ongeduldig, „ik wens te weten wat dit beduidt!" „De wraak van het monster...." stoot de man hijgend uit. „Wij..." „Onzin!" herneemt Eric scherp, „geesten stelen geen zilver! Wat is er gebeurd?" De boer werpt een hulpeloze blik op zijn vrouw en stamelt dan eindelijk: „Nifurr had ons opgedragen deze gesp als schatting te brengen en wij wilden niet.... Mijn vrouw's grootmoeder had de gesp als geschenk gekregen en...." Hij stokt een ogenblik en wist zich het zweet van het voorhoofd. „Hedennacht" gaat de man half fluisterend verder, „is Nifurr weer verschenen.... met het monster!" „Dat weet ik," zegt de Noorman droog. „Wat deedt gij?" „Hij dreigde ons te doden", stottert de boer, „als we de gesp niet naar de offersteen brachten." „Zo!" komt de stem van de koning hard, „dan hebt ge u laten bedriegen door een troep geslepen misdadigers, die misbruik maken van uw dom bijgeloof! Ge laat u om de tuin leiden als kleine kinderen, bah!" „Allen moeten betalen," protesteert de vrouw zwakjes, „onze naaste buren bezitten een koperen schaal.... Nifurr heeft hun bevolen die schaal nog deze nacht bij de offersteen te brengen!" „En als ze dat nu eens niet doen?" vraagt de Noorman sarcastisch, „wat doet die eh.... geest dan?" De boer huivert en zijn vrouw slaat de ogen ten hemel. „Dan wacht hun de dood...." antwoordt zij rillend. „Zo," zegt Eric peinzend, „dat is blijkbaar de prijs van de ongehoorzaamheid. Komaan, een waar schrikbewind! Deze hele geschiedenis begint mij steeds meer afkeer in te boezemen. Hier moet een einde aan komen!" Nadenkend strijkt de Noorman zich over de kin. „Zij zullen die schotel niet wegbrengen," zegt hij dan. „Zij zullen in geen geval naar de offersteen gaan!" En als de boerenmensen hem in uiterste ontzetting aanstaren, laat hij er met een dreigend lachje op volgen: „Ik.... zal de koperen schotel voor hen gaan brengen...."

De bewoners van de aangrenzende hoeve horen Eric in stomme verbazing aan, wanneer hij hun mededeelt deze nacht voor hen naar de offersteen te willen gaan om de koperen schotel aan het moerasmonster te brengen. „H.... het .... mm....onster zal het niet goed vinden," stamelt de oude man aarzelend. „het zal misschien denken dat wij onwillig zijn En dan wacht ons een wrede dood, edele heer!" Doch de vrouw schijnt het bij nader inziens toch wel veiliger te vinden, als haar man niet bij nacht en ontij door het moeras zou moeten gaan. „Als de edele heer het doen wil," zegt ze niet zonder voldoening, „het monster weet immers dat de schotel van ons komt!" „Gelooft gij aan het bestaan van dat monster?" vraagt de Noorman met onverstoorbaar gezicht. De oude man knikt heftig. „Geloven? Ik weet het zéker!" antwoordt hij, „wij zien toch wat er gebeurt, als we niet gehoorzamen...." „Ja ja," zegt de koning sarcastisch. „die geest! Wat moet een geest eigenlijk beginnen met al die voorwerpen? Hij kan ze niet eens dragen, want geesten hebben geen lichaam En bovendien...." „Gij spot heer!" onderbreekt de vrouw hem siderend, „met dat soort dingen bemoeien wij ons niet." En bezwerend de handen opheffend, laat ze er op volgen: „We zijn blij dat we leven!" Als de avond gevallen is, maakt Eric met Wolf opnieuw de tocht naar de offersteen. De duisternis heeft zich over het moeras uitgespreid en een vochtige klamme nevel neemt de koning op, zodat hij huivert in zijn kleren. Daar eindelijk, na een oneindig lange weg, die Eric slechts heel langzaam kan afleggen, wil hij niet in de dodelijke moddervlakten terecht komen, ziet hij voor zich opnieuw de omtrekken van de offersteen opdoemen. De Noorman heeft de toestand 's middags goed in zich opgenomen en, weggescholen tussen het riet aan de rand van de offerheuvel, wacht hij gespannen de dingen af, die komen gaan. Uur na uur verglijdt, doch geen enkel geluid verstoort de stilte. Onzichtbaar voor Eric's ogen glijdt aan de andere zijde van de offersteen een afschrikwekkende gedaante door het zachtgolvende water. Slechts de behaarde kop en een deel van een brede, massieve rug steken boven de oppervlakte uit. Zacht snuivend nadert de monsterlijke verschijning de offersteen...

Vermoeid door het ingespannen staren naar de offersteen, sluit Eric voor enige seconden de ogen en als hij ze weer opent, houdt hij de adem in. Er beweegt iets in de donkere schaduw van de bomen! Is het gezichtsbedrog? Neen, daar is het weer! Het is alsof een deel van de schaduw zich van de inktzwarte achtergrond losmaakt en langzaam op de offertafel toeglijdt.... Op hetzelfde ogenblik rukt Wolf zich los en stormt op de weerzinwekkende verschijning af. Deze heeft zich reeds omgewend om met de buit van de nacht de terugweg te aanvaarden. Het woedend grommen van Wolf doet het monster even als versteend stilstaan. Maar in dat ondeelbaar ogenblik ziet de Noorman de grauwe, slijmerige kop.... de snoet met de brede neusgaten en de blikkerende slagtanden. Eric heeft nooit anders dan verachting gehad voor legendarische verhalen over spoken en geesten en het is juist in dit bijzondere geval zijn overtuiging, dat er bedrog in het spel is, sterker dan ooit. Doch nu hij oog in oog staat met dit duivels schepsel, dreigt zelfs hem de nuchterheid in de steek te laten. De beklemming duurt echter slechts een paar seconden en terwijl hij zijn zwaard flitsend uit de schede rukt, schalt Eric's stem machtig over het moeras: „Sta!" De gedaante stoot een doffe kreet uit en vlucht weg tussen het riet, snel achtervolgd door Wolf, terwijl Eric, bedacht op de gevaren van het moeras, slechts langzaam kan nakomen. Dan weerklinkt een zware plons en op hetzelfde ogenblik is het monster geheel uit het gezicht verdwenen. De Noorman loopt toe op de plaats waar hij het geluid gehoord heeft en daar vindt hij Wolf, grommend aan de rand van een zwarte poel, het troebel oppervlak beroerd door grote kringen, die zich steeds wijder uitbreiden.... „Is het dan toch een of ander voorwereldlijk monster?" vraagt de koning zich in hevige verontrusting af. „een overblijfsel uit de oertijden?" Heen en weer geslingerd tussen zijn verstand en het gruwelijk beeld van het monster, dat hem nog steeds voor ogen blijft zweven, keert Eric langzaam terug. Nog eenmaal keert hij zich om en plotseling ziet hij het gedrocht weer uit het water omhoog rijzen, en ver weg, struikelend en druipend, de vaste bodem bereiken. Op hetzelfde ogenblik scheurt een kreet door de stilte van de nacht.

Als Eric na een korte nachtrust de volgende morgen het woonvertrek van de boer binnentreedt, staat zijn besluit vast. Hij vertelt de man dat hij de boeren van de streek wil spreken en na een korte aarzeling knikt deze toestemmend Enige uren later verzamelt zich een armelijke groep landbouwers op het erf en als Eric naar buiten komt, werpen zij elkaar schichtige blikken toe. Dan begint Eric langzaam te spreken: „Ik sta verbaasd, nu ik u hier zie! Gij zijt stuk voor stuk forse kerels en ik zie aan uw gezicht en aan uw handen, dat ge weet wat aanpakken is. Maar hoe gedraagt ge u?" De Noorman lacht kort. „Gij schenkt geloof aan dwaze kletspraat over geesten en verdwenen kastelen.... Geesten bestaan niet en kastelen die zo maar in de grond verdwijnen evenmin. Ik geloof alleen aan wat ik met eigen ogen zie!" Eric wacht een ogenblik „Maar ..." stamelt een oude boer, „wij hebben die geest gezien edele heer!" „Ik ook!" valt de koning snel in, „deze nacht, bij de offersteen. Maar...." hij wacht een ogenblik om zijn woorden goed te laten doordringen. „wat het ook mag zijn een geest zeker niet! Geesten gaan niet op de loop voor een man met een zwaard." De boeren kijken elkaar ontsteld aan alsof zij onheil vrezen van 's konings stoute woorden, doch Eric spreekt onverstoorbaar verder: „Ik zal u vertellen, wat ik van dit alles denk: Een stel geslepen misdadigers heeft u als slachtoffer uitgezocht om u van uw laatste armelijke bezit te beroven. Terwijl gij in vrees en beven denkt aan een oude sage, kleden zij u tot op het hemd toe uit! Als ge nog een greintje mannelijk bloed in uw aderen hadt, zoudt ge daar een einde aan maken. Dan liet ge u niet langer bang maken door een oude man in het bos Als ge elkaar bijstaat en samen die vervloekte afpersing trotseert, dan wil ik wel eens zien wat die eh.... „wilde Walran" doet!" Eric kijkt de mannen één voor één verwachtingsvol aan, doch in hun gelaatsuitdrukking is een plotselinge verandering gekomen, alsof zij in radeloze angst naar iets staren. En wanneer de Noorman zich snel omwendt, ziet hij een lange, gebogen gestalte naderen, een oude man die met zijn lange grauwe baard en wilde verwarde haren uit een andere wereld schijnt te zijn gestapt....

Bevreemd ziet Eric de zonderlinge verschijning met lange sluipende passen op de vergadering toetreden. „Indringer!" klinkt diens hoog overslaande stem onheilspellend. Hij schudt zijn hoofd en kijkt de boeren met bliksemende ogen aan. „Gehoorzaam of sterf!" schreeuwt hij wild, „de geest van Walran eist zijn rechtmatig deel! Vreselijk is uw lot, als ge niet doet, wat de burchtheer verlangt. Gij hebt de man gezien die weigerde...." Nifurr heft de beide armen omhoog alsof hij daardoor aan zijn woorden nog meer kracht bij wil zetten. Dan keert hij zich met een loerende blik weer naar Eric. „Verjaag die indringer!" roept hij hol en tegelijk port hij zijn stok in de maag van de Noorman. „Luister niet naar die verleider! Reeds uw vaderen kwamen tot Nifurr om raad, ge moet deze beproeving ondergaan of uw einde vinden in bloed, angst en vuur... de wraak van de geest!" „Die geest bestaat niet!" komt eensklaps de stem van de Noorman er tussen. Hij heeft nu genoeg van dit stuitende toneel van kinderlijke angst en bijgeloof. De boeren kijken angstig van dit fiere, door zon en wind gebronsde gelaat van de koning naar hun oude ziener: het is alsof zij iets beginnen te begrijpen van die vreemde worsteling tussen beide mannen, een worsteling waarvaan zij zelf de inzet zijn.... Doch ook de oude Nifurr schijnt te voelen wat er op het spel staat. „Hoort de laster!" galmt zijn stem, „en vreest de wraak!" „Onzin," zegt de Noorman met stemverheffing, „die geest is niets anders dan bedrog. Deze nacht ging heer Walran's zogenaamde geest voor mij en mijn hond op de vlucht!" Al zijn verachting en verontwaardiging over hetgeen in deze streek plaats vindt, legt de Noorman in dit laatste woord en vastberaden laat hij er op volgen: „Gij moogt aan deze kwade beweringen geen geloof hechten!" Doch nu neemt de oude boer weer het woord. „Wie zijt gij eigenlijk zelf, heer? Nimmer zagen wij een man zo vertrouwd met een verscheurende adelaar en een zo schrikwekkende hond...." „Juist!" valt Nifurr gretig in en zijn plechtstatige spreektoon varen latende, bijt de oude Eric toe: „Wie zijt gij? Wat deert u het lot van deze boeren?" „Deze mensen gaan mij ter harte," antwoordt Eric, „want zij behoren tot mijn rijk, het rijk van Eric, koning der Noormannen!"

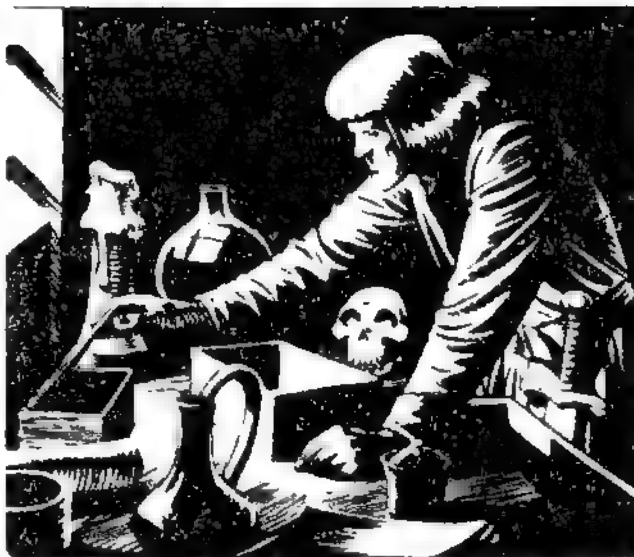

„Koning Eric!" stamelt dezelfde oude boer, die reeds eerder het woord genomen heeft. „Wij...." Doch Nifurr, die voelt dat deze verrassing zijn invloed op de boeren aan het wankelen zou kunnen brengen, grijpt snel in. „Koning Eric!" roept hij spottend, „wat vermag een sterfelijke koning tegen de onbegrensde macht van kwade geesten? Wilt gij uw koning gehoorzamen en de kille dood van het moeras ontmoeten? Wee u!" Met een holle lach keert de oude zich weer tot Eric. „Ga heen, vreemdeling! Koning of niet, laat ons alleen! Onze beproevingen gaan u niets aan! Ga heen, voor wij allen sterven...." „Gij kunt beter vertrekken, edele heer," zegt de oude boer aarzelend en zijn buren vallen hem bij. „Ja, laat ons met rust!" roept een van de mannen. „Wij willen blijven leven!" Van alle kanten klinken nu plotseling instemmende kreten en Eric ziet aan de gezichten, dat het de boeren ernst is. „Ik blijf!" zegt hij echter op vastberaden toon. „De koning der Noormannen deinst niet terug voor bedriegers, die arme mensen bang maken en uitplunderen. Uw geest laat voetstappen na! Uw geest houdt van zilveren gespen en kostbare schotels! Uw geest vlucht weg voor mannen met een scherp zwaard...." „Genoeg!" gilt Nifurr. „geest van Walran, straf ons niet om deze lastering..." Zijn woorden gaan verloren in het geschreeuw van de boeren. die zich met gebalde vuisten tegen Eric richten. „Sla hem dood!" klinkt een schorre stem. „beter hij alleen dan wij allen." De woedende troep dringt op de koning toe Onverstoorbaar wacht hij hun nadering af. Het besef, dat hij in deze eerste strijd tegen het bijgeloof het veld heeft moeten ruimen, maakt op Eric meer indruk dan het feit, dat hij wellicht voor zijn leven zal moeten vechten. Maar tot zijn grote verwondering komt op dat ogenblik juist de man, die deze nederlaag heeft bewerkstelligd, hem te hulp. „Houdt op!" gilt Nifurr, met een bezwerend gebaar de knokige hand opheffend. Verbijsterd kijken de boeren de oude man aan en er valt een onheilspellende stilte. „De bewoners van deze streek blijven de geest gehoorzamen. En gij", gaat de ziener met een zoetsappige grijns verder, „blijf toch, zo ge wilt, heer koning, Walran's geest vindt zijn vijand... iedere vijand..."

OP BEZOEK BIJ DE KLUIZENAAR

De volgende dag gaat Eric met Wolf op weg om een tweede maal een bezoek te brengen aan de hut, waar Nifurr woont. Hij heeft ruimschoots de tijd gehad om over alles na te denken en de holle woorden en bedreigingen van de zogenaamde ziener hebben Eric's argwaan gewekt. De Noorman is er nu, meer dan ooit, van overtuigd dat er geheimen rondom deze gestalte hangen, waarvan de eenvoudige boeren geen flauw vermoeden hebben. Wellicht kan een gesprek met Nifurr hem nader tot de oplossing van deze raadselen brengen. Doch wanneer de Noorman door de doodse stilte van het verlaten woud opnieuw de verblijfplaats van de oude nadert, blijkt de bewoner ook ditmaal afwezig te zijn. Op het ogenblik echter, dat Eric het hutje wil betreden, bekruipt hem het gevoel, dat hij hier toch niet alleen is. Snel wendt hij zich om. Er is geen levend wezen in de omgeving te zien en na een laatste argwanende blik in het rond, gaat de Noorman het huisje binnen. Er hangt een bedompte lucht van vocht en schimmel en spinrag overdekt de ruwhouten balken. Een armoedige brits met enkele vuile lappen schijnt als slaapstede te dienen en afgezien van een paar planken aan de muur, staan er slechts een tafel en een paar krukken. Doch de tafel eist Eric's volle opmerkzaamheid. Temidden van allerlei voorwerpen ligt een doodshoofd als achteloos terzijde geschoven. Alles is overdekt met een dikke laag stof, alsof het in lange tijd niet is aangeraakt. Voorzichtig opent hij het houten kistje.... leeg. Doch als hij de half afgewerkte perkamenten ziet, die hier en daar verspreid liggen, laat hij een zacht gefluit horen. „De man moet kunnen schrijven! Maar waarom heeft de oude zijn werk niet voltooid?" De gal-appel-inkt is geheel verdroogd en een grote ganzenveder ligt vertrapt in een hoek. Bevreemd staart Eric naar deze tekenen van verwaarlozing en verval. Doch waarom? Wordt hij zozeer in beslag genomen door zijn boodschappen voor de zogenaamde geest? Hoofdschuddend wendt de koning zich af; doch dan stoort een zacht gegrom van Wolf hem, en als hij snel het hoofd omwendt, ziet hij de gebogen gestalte van de oude kluizenaar, die zijn felle ogen onheilspellend op hem gericht houdt....

De oude Nifurr laat zijn ogen geen seconde van Eric af, als hij zonder te spreken verder de hut in komt. De Noorman heeft zich echter reeds van zijn verrassing hersteld. „Ik wens u te spreken!" zegt hij koel. De kluizenaar knikt. „Gij zijt wel een zeer vrijmoedige bezoeker!" zegt hij met een zweem van terechtwijzing, doch de koning haalt de schouders op. „Uw vorst bezoekt zijn onderdanen naar zijn eigen goeddunken!" antwoordt hij uit de hoogte. „Ja, ja!" zegt de oude, „dat kan een koning zich veroorloven, hé?" Hij stoot een schel lachje uit en gaat met een halfspottende grimas verder: „Veel reizigers komen niet in deze streek en een man met een paard kan bij deze onnozele boeren gemakkelijk voor een koning doorgaan ... ook al zien zijn kleren er niet erg koninklijk uit.... Oh," voegt de oude er met een zoetsappig lachje aan toe, als hij Eric's gefronste wenkbrauwen ziet: „Heb ik u beledigd, edele heer? Tja.... een oude man als ik is niet zo goedgelovig meer . . . Ik ben u waarlijk niet slecht gezind!" teemt hij, „heb ik u niet van de woede der boeren gered? Maar gij schijnt mij niet te vertrouwen!" Ongeduldig schudt de Noorman de hand van de oude van zich af. „Er zijn dingen, die mij te denken geven!" zegt hij langzaam en met een handbeweging naar de halfafgewerkte perkamenten en de vertrapte ganzenveder, laat Eric er op volgen: „Het is nogal vreemd, dat ge uw vreedzaam werk geheel hebt verwaarloosd voor uw duistere diensten aan het monster. Op uw leeftijd zoudt ge moeten helpen de boeren te beschermen. Hoe oud zijt ge eigenlijk man?" De kluizenaar werpt Eric een loerende blik toe. „Bij het klimmen der jaren worden de dagen niet meer geteld...." zegt hij ontwijkend en met een zelfverzekerd gebaar laat hij er op volgen: „De stem van Walran's geest wordt slechts door wijsheid verstaan!" „Het is goed," zegt Eric ongeduldig, en hij maakt aanstalten om heen te gaan. „Ik waarschuw u echter, niet de medeplichtige van misdadigers te worden! Voor rovers en moordenaars ken ik geen genade!" Met een korte hoofdknik wendt hij zich naar de deur. „Gegroet, heer koning", roept de kluizenaar hem na en als Eric zich voor de laatste maal omwendt voegt Nifurr er aan toe: „Voor ongelovigen en lasteraars kent Walran geen genade . . .!"

Als Eric door het moeras terug gaat, stelt hij niet zonder teleurstelling vast, dat het bezoek aan Nifurr niet veel opgeleverd heeft. „Er lig een zware druk op deze streek" peinst de Noorman mismoedig en hij bedenkt, dat zelfs zijn adelaar het schijnt te voelen. De vogel heeft zich de laatste dagen helemaal niet meer laten zien. Voor de koning ligt de bosrand, en als hij een troep watervogels onder luid gesnater de vlucht ziet nemen, laat hij, hoopvol, het schelle gefluit horen, waar zijn arend aan gewoon is. Doch hij moet het herkenningsteken tot driemaal toe herhalen, voor hij eindelijk de machtige vogel in het oog krijgt. Luid krijsend duikt de adelaar op zijn meester neer, die hem met een glimlach op de arm neemt. Rusteloos verheft het dier zich onmiddellijk daarop weer in de lucht en Eric kijkt hem peinzend na. Eindelijk nadert de Noorman de schrale akkers van de boeren. Voor de eerste armoedige hut aan de rand van het woud zit op een krukje een man in gedachten verdiept voor zich uit te staren. De Noorman werpt een onderzoekende blik op hem, doch, denkend aan de vijandige houding, die de mannen de vorige dag jegens hem hebben aangenomen, wil hij met een korte hoofdknik het huisje voorbijgaan, als de boer hem eensklaps aanroept. „Heer, wacht een ogenblik! Laat mij met u spreken!" Verwonderd keert de koning zich om. De boer komt op hem toelopen. „Edele heer!" zegt hij met een lichte aarzeling, „de mannen waren niet vriendelijk tegen u, maar ...." „Welnu?" vraagt Eric welwillend. De man tegenover hem is nog betrekkelijk jong en hij heeft een verstandig, scherp gesneden gezicht. „Ik geloof dat ge gelijk hebt, heer!" zegt de landbouwer langzaam en op gedempte toon voegt hij er aan toe: „Deze nacht is het mijn beurt! Een schepel tarwe...." „Die moet ge dus aan het monster brengen!" zegt Eric peinzend, „wel, zult ge gehoorzamen?" „Ik twijfel," antwoordt de boer, „ik zou willen weigeren, als...." „Uw vrouw?" vraagt de Noorman doch de ander schudt het hoofd „Ik heb niemand op deze wereld!" zegt hij. „Deze nacht zal ik bij u komen in uw hut en samen zullen wij de bedreigingen van dat monster het hoofd bieden!" valt de Noorman krachtig bij....

Tegen het vallen van de duisternis voegt Eric zich bij de jonge boer in diens hut en bij het onrustig flakkerend licht van de vlammen in het haardvuur ziet de Noorman, dat het er hier zo mogelijk nog schameler uitziet, dan in de andere huizen. De boer volgt zijn blik en glimlacht wat treurig. „Hier is niets van waarde!" zegt hij, „daarom eist Walran's geest van mij de tarwe, die ik met eigen handen gezaaid en geoogst heb!" Eric knikt en staart peinzend in het vuur. „Gij schijnt niet erg aan die geest te geloven?" vraagt hij. „Neen," zegt de boer ernstig, „ik geloof, dat ge gelijk hebt." De boer wijst dan op Wolf, die naast zijn meester ligt. „Uw hond," zegt hij dan, „het dier ziet er niet vriendelijk uit. Alles is zo ongewoon aan u, zo geheimzinnig...." Opmerkzaam ziet de koning de landbouwer aan. „Het is dat vreemde aan u," gaat deze verder, „dat is het misschien wat de mensen hier tegenhoudt.... Als ze werkelijk konden geloven, dat gij de koning zijt, ja, dan zouden ze zich misschien door u laten overtuigen!" Eric knikt. „Ik begrijp uw bedoeling," zegt hij waarderend, „bovendien zijt ge een moedig man, gij trotseert niet slechts het monster, doch ook uw buren. Wel, als dit alles voorbij is, kunt ge in mijn leger een plaats krijgen, die uw moed en verstand waardig is. Voor mannen met durf is bij mijn lansknechten altijd plaats!" „Wij zullen zien", zegt de boer, zijn gast steeds aankijkend. Een tijdlang staren de beide mannen zwijgend in het vuur, ieder door zijn eigen gedachten in beslag genomen. Doch in de spanning, die hen gevangen houdt, komt de onmenselijke kreet, die buiten door de stilte scheurt, toch nog onverwacht. De boer springt op, alsof hij door een adder was gebeten. Eric's hand gaat onwillekeurig naar zijn zwaard. Weer dezelfde kreet, een angstaanjagend gehuil in de nacht. De boer doet een paar stappen vooruit. „Weg van het venster!" roept Eric hem toe, doch de ander schijnt het niet te horen. Eric trekt in een flitsende beweging zijn zwaard, doch vóór hij twee stappen kan doen, heeft het drama zich reeds voor zijn ogen voltrokken. De man slaat met een snerpende kreet in doodsangst de hand voor het oog en zakt, alsof een onzichtbare hand hem neervelt, rochelend ineen...

DE BOEREN BEDREIGEN ERIC

Een onderdeel van een seconde staat Eric als aan de grond genageld; dan is hij met één sprong naast de boer en ziet de pijl, die de man in de borst is gedrongen. „Koelbloedige moord!" flitst het door hem heen en hij springt op de deur af. Doch op het allerlaatste ogenblik werpt hij zich met kracht terzijde en een tweede pijl vliegt rakelings langs hem heen. Bukkend stormt de Noorman naar buiten op de donkere bosrand toe. Wolf schiet grommend langs hem heen, doch Eric roept hem met krachtige stem terug, juist op tijd! Want opnieuw scheert een pijl rakelings langs de wolfshond heen. Zo snel als de duisternis het toelaat springt Eric van boom tot boom, verder dekking zoekend. Doch weer boort een pijl zich vlak voor zijn voeten in de grond en na 'n korte aarzeling besluit de Noorman deze achtervolging te staken. Rondom de armelijke hoeve verdringen zich vele donkere gedaanten en even later ziet Eric, hoe de boeren hun ongelukkige buurman levenloos naar buiten dragen. Flarden van opgewonden gesprekken en ontstelde uitroepen dringen tot de koning door. Een van de vrouwen, die met de boeren zijn meegekomen, krijgt eensklaps de Noorman in het oog en met een schreeuw maakt zij de anderen op hem opmerkzaam. Het rumoer zakt weg in een kwaadaardig, dreigend gemompel, zodat er bij Eric geen twijfel over blijft bestaan dat het groepje hem allerminst goed gezind is. Rustig, maar tot het uiterste op zijn hoede, neemt hij de boeren op. Eric vermoedt, dat zij van zijn afspraak met de vermoorde geweten hebben en in de nabijheid zijn gebleven om de afloop af te wachten van deze poging om het monster te trotseren. Er is nauwelijks een andere verklaring voor het feit, dat zij zo snel en in zo groot aantal ter plaatse zijn. „Moordenaar!" snerpt een vrouwenstem. Een gemor gaat op en een paar van de boeren komen langzaam op Eric toe. „Daar ligt uw slachtoffer!" zegt de oude boer met stemverheffing en hij maakt een veelbetekenende beweging naar het roerloze lichaam van de verslagene. „Gij hebt. . . ." Verder komt hij niet, want een andere man, een jonge boer met wild-wapperende haren en een van woede vertrokken gezicht, springt naar voren en duwt hem opzij. En boven het gemompel uit joelt hij: „Daar staat die kerel! Sla hem dood!"

Met een felle blik vol haat staat de jonge boer voor de Noorman. De anderen dringen langzaam om de koning heen. Eric voelt, dat het tot een uitbarsting moet komen. Steeds kleiner wordt de halve cirkel tegenover de koning. Kalm, maar nadrukkelijk brengt hij de hand aan de gordel, zodat hij zijn zwaard in een oogwenk kan grijpen als het nodig is. „Gij zult sterven!" schreeuwt de jonge boer met het brutale gezicht, „gij hebt deze man misleid en daarom heeft hij zijn ongehoorzaamheid aan de geest met de dood bekocht!" „De geest?" roept Eric spottend. „Uw geest pleegt zijn moorden met pijl en boog en deze man.... hij had meer moed in zijn pink, dan gij allen bij elkaar. Als gij u even dapper verzette tegen de schatting.." „Zwijg!" gilt de boer, door het dolle heen en met een van woede vertrokken gelaat springt hij op Eric toe, terwijl de anderen opdringen met stokken en knotsen en haastig gegrepen spaden. Op hetzelfde ogenblik ligt het zwaard weer vast in Eric's hand en de aanblik van dat blinkende scherpe staal schijnt de boeren te ontnuchteren. De brutale jongeling deinst terug en een stortvloed van verwensingen komt hem over de lippen. „Vooruit dan!" schreeuwt een andere stem, „hij is toch maar alleen, wij zullen...." De rest van zijn woorden gaat verloren in de algemene opwinding. De koning begrijpt, dat bloedvergieten misschien niet meer te vermijden zal zijn, doch op dat ogenblik klinkt een krakerige stem boven het lawaai uit. „Houd op! Raak die man niet aan!" Eric herkent het schelle, overslaande stemgeluid van de oude Nifurr en Wolf begint vervaarlijk te grommen. De kluizenaar komt met slepende tred nader. „De Wilde Walran," zegt hij met onheilspellende nadruk, „wil niet dat gij deze man doodt! De geest van de burchtheer eist zijn schatting van iedereen!" Nifurr wacht een ogenblik en strekt zijn klauwachtige hand naar Eric uit. „Ook koningen moeten betalen!" gromt de oude ziener triomfantelijk. „Deze nacht, mannen," kondigt hij aan, „is het zijn beurt!" En terwijl hij zijn stem laat dalen tot een hatelijk gefluister, voegt hij er aan toe: „Walran heeft deze edele heer bevolen naar de offersteen te gaan.... met zijn goud!!!"

Als Nifurr uitgesproken is kijken de boeren Eric afwachtend aan. „Gij domkoppen!" zegt Eric verachtelijk, „gij likt de hand, die u geselt en gij bijt naar hem, die u tracht te bevrijden! Doch één ding zeg ik u: uw koning betaalt geen schatting aan moordenaars!" „Dan zullen wij u dwingen!" gilt de brutale jonge boer en Nifurr voegt er aan toe: „De Wilde Walran straffe u voor die woorden!" „Dwingen?" herhaalt Eric. Eensklaps is zijn geduld uitgeput en er stijgt een grenzeloze woede in hem op. „Moet ik dan ook de zweep gebruiken?" roept hij verbitterd uit en in een onverwachte uitval grijpt hij Nifurr met kracht in de borst. „Wilt gij mij soms beletten met deze oude onruststoker af te rekenen?" Onheilspellend laat de koning zijn zwaard blinken voor het van angst vertrokken gezicht van de kluizenaar. „Dwingen?" roept hij nogmaals honend, „mijn zwaard is nog veel te goed voor u, lafaards! Moet ik mijn hond op u afzenden?" Onwillekeurig doen de kerels een stap achteruit en met hijgende adem kijken ze naar Wolf, die kwaadaardig grommend naast zijn meester staat. „Mijn hond", gaat de koning verder, „of mijn adelaar?" In paniek dringen de boeren nog verder terug in de richting van de hut. „Lafaards," zegt de Noorman minachtend. Ineens weer volkomen rustig werpt hij Nifurr opzij, alsof hij een schurftig dier van zich afschudt. De kluizenaar tuimelt over de grond. Hij snakt naar adem en, zich half oprichtend, strekt hij zijn kromme tovenaarshand naar de koning uit. „De geest zal u straffen!" raast de oude, „als ge deze nacht de schatting niet brengt!" „De edele heer durft niet!" schreeuwt de jonge boer weer, die iets van zijn oude brutaliteit teruggevonden schijnt te hebben, „de edele heer is zeker bang in het moeras, als het donker is...." Verachtelijk ziet de Noorman op de mannen neer en opnieuw treft hem het schrijnende van deze toestand. Deze domme angsthazen hebben een les nodig. Welnu, Eric zal hun die geven. „Ik zal uw zogenaamde geest tot de strijd dwingen!" kondigt hij aan, „deze nacht ga ik naar het moeras...."

In de namiddag van de volgende dag maakt Eric zich gereed om naar de offersteen te gaan. De boerenmensen, bij wie hij gastvrijheid heeft gevonden, hebben het niet aangedurfd, hun bezoeker de deur te wijzen, hoewel zij duidelijk blijk geven van hun vrees, door zijn aanwezigheid in nog meer moeilijkheden te geraken. Als hij naar buiten treedt, ziet hij de andere boeren in een groepje aan de rand van het erf staan en zodra ze hem in het oog krijgen, wendt de Noorman zich tot zijn gastheer. „Ik laat mijn hond bij u achter!" zegt hij, „zorg dat ge niet te dicht bij hem komt!" De boer knikt benepen en nadat Eric zich er van vergewist heeft, dat het de koolzwarte in zijn primitieve stal aan niets ontbreekt, begeeft hij zich op weg. Het is nog lang niet donker en meer dan een uur gaans is het niet tot de offersteen, doch de koning wil voor het invallen der duisternis ter plaatse zijn. „Doch nu eerst de adelaar!" denkt Eric. Schel klinkt het gefluit dat de vogel bij zijn meester moet terugbrengen, en spoedig ziet hij boven de bosrand een zwarte stip, die snel nader komt en groter wordt, tot Eric de machtige vleugels van het dier kan onderscheiden. Trots en tevreden ziet hij de arend omlaagschieten. De vogel springt van Eric's arm op zijn schouder en welgemoed trekt de koning verder. Als hij bij de offersteen aankomt, is de bleek-rode zonneschijf reeds half onder de horizon verdwenen. Nauwkeurig neemt de Noorman de omgeving op. Verschillende paden leiden uit het moeras naar deze wat hoger gelegen plek, en onze held besluit zich links van deze steen in het riet te verbergen. De adelaar bij zich houdende, maakt Eric het zich daar zo gemakkelijk mogelijk. Uur na uur verstrijkt en van tijd tot tijd werpt Eric een blik op de offertafel, waar hij het lederen buideltje, met kiezelstenen gevuld, heeft neergelegd. Weldra is het geheel donker en de vochtig-koude nachtlucht doet de Noorman huiveren in zijn kleren. Telkens weer gaan zijn ogen naar het pad, langs waar het monster de vorige keer ontkomen is. Doch geen enkel gerucht dringt door de stilte. Doch als hij dan opnieuw het hoofd omwendt naar de offersteen, kan hij een kreet van verrassing nauwelijks onderdrukken. Het buideltje is verdwenen....

HET MOERASMONSTER VINDT ZIJN DOOD

Zich snel herstellende van zijn verbazing, springt Eric op de steenmassa toe. Er is niets te zien. Zelfs de wanstaltige voetsporen, die de Noorman reeds zo vaak voor de aanwezigheid van het moerasmonster hebben gewaarschuwd, ontbreken geheel. Doch als hij vlug om de steen heenloopt, vindt de koning spoedig de grove, vormloze afdrukken en een paar seconden later staat hij aan de rand van een dichte rietkraag, waar de sporen plotseling ophouden. Vastbesloten het monster deze keer niet te laten ontsnappen, probeert Eric met zijn voet de glibberige grond tussen de rietstengels, doch hij moet zich snel terugtrekken om niet in de modder weg te zakken. Mismoedig schudt de Noorman het hoofd. „Als nu Wolf maar hier was..." denkt hij teleurgesteld. In ieder geval is het goed, dat hij de goudkorrels in de buidel door stenen heeft vervangen. Daar zal het monster weinig plezier van beleven, als het dan al mocht ontkomen. Op hetzelfde ogenblik vliegt de adelaar krijsend omhoog en Eric ziet de vogel met brede wiekslag naar rechts zwenken, als een zwarte schim tegen de nachtelijke hemel, om op korte afstand, nog steeds onder woedend gekrijs, omlaag te duiken. Eric begrijpt direct wat dit betekent. Daar, op het pad door het moeras, beweegt zich een logge, brede gestalte. „Het monster!" denkt Eric met grimmige voldoening. In twee sprongen heeft hij het begin van het moeraspaadje bereikt en zo snel als hij het op dit ongewisse terrein durft te wagen, rent hij vooruit om de wanstaltige bedrieger van de boerenbevolking in te halen. Het ondier zwaait met de logge voorpoten alsof het bevreesd is voor een aanval van de adelaar, doch de vogel blijft slechts in grote kringen boven het moeras cirkelen. Dan ziet de Noorman het monster plotseling vooruitschieten met zulke onvermoede lenigheid, dat hij slechts met uiterste krachtsinspanning kan voorkomen, dat zijn achterstand nog groter wordt. Eensklaps verdwijnt het pad in een brede watervlakte en voor de ogen van de koning laat het monster zich in het water glijden. Hijgend van opwinding en inspanning legt Eric de laatste meters af; dan, zonder zich een ogenblik te bedenken, stort ook hij zich in het moerasmeer....

Op hetzelfde ogenblik dat het kille water zijn kleren binnendringt overvalt Eric plotseling de naamloze angst, dat hij zich misschien toch vergist heeft en dat deze koene sprong zal eindigen in een ellendige dood in het moeras. Zodra zijn voeten echter de bodem raken, voelt Eric zijn zekerheid terugkeren. Op de andere oever rijst het gedrocht uit 't water omhoog en snelt voort over de zandvlakte waarop enkele wijdverspreide rietpollen de enige begroeiing uitmaken. „Drijfzand!" stelt Eric huiverend vast en slechts langzaam durft hij het vluchtende monster te volgen, angstvallig lettend op de voetafdrukken, die de begaanbare plekken aangeven. Doch daardoor wordt zijn achterstand groter en de koning begrijpt, dat slechts zijn trouwe adelaar hem zal kunnen helpen het monster de pas af te snijden. Doordringend fluit de Noorman. De roofvogel, die boven de vluchtende gedaante is blijven zweven, begrijpt de bedoeling van zijn meester onmiddellijk en stort zich met oorverdovend gekrijs, onheilspellend opklinkend in de dodelijke stilte van het moerasgebied, op zijn prooi. De harige gestalte krimpt ineen, terwijl de lange klauwarmen zich ten afweer omhoog heffen. Weer valt de arend aan en het monster deinst met een wilde angstkreet terug.... Slechts een enkele stap zijwaarts.... Doch dit is reeds te veel.... Voor de ontzette ogen van Eric, die als aan de grond genageld is blijven staan, zakken de voeten van het gedrocht in de zandmassa weg. Tevergeefs tracht het bruine, harige lijf zich uit het zuigende zand los te werken, doch iedere beweging doet het verder wegzinken. Een afschuwelijk gehuil snerpt over de vlakte. De geweldige armen klauwen in de lucht en in de afzichtelijke, starre snoet rollen de ogen in duivelse angst. Ontzet staart Eric naar die plek, waar het zacht ritselende zand zich langzaam weer gesloten heeft, zodat niets meer herinnert aan wat hier, in de geheimzinnige stilte van het moeras, gebeurd is. De Noorman wist zich het koude zweet van het voorhoofd. Boven het suizen van de wind klinkt de verre roep van een nachtvogel. „Werkelijk een monster!" denkt Eric met een huivering, een verschijning uit de onderwereld.... Doch juist op het ogenblik, dat de Noorman zich opnieuw beheerst, trilt over de zandvlakte een ijle kreet...

Gespannen luistert Eric toe, doch de kreet herhaalt zich niet meer. Eric haalt diep adem. Het staat voor hem vast, dat hij verder moet gaan. Een terugtocht door het moerasmeer moet, voor wie niet heel nauwkeurig de doorwaadbare plaats kent, bijna zeker de dood betekenen. Doch de Noorman wil ook niet terug, omdat hij ook de rest van het raadsel tot klaarheid moet brengen. Zwakke, maar toch nog zichtbare sporen duiden de richting aan, waaruit het monster moet zijn gekomen, toen het naar de offersteen ging. Er moet een plaats zijn, waar de misdadigers met het gedrocht samenkwamen. Geleidelijk wordt het pad wat harder en ook de vormloze sporen van het monster staan scherper afgetekend, zodat Eric vlugger vooruit kan komen. In het zwakke maanlicht strekt zich een hoger gelegen zandplaat voor hem uit, als een eiland in het moeras, dicht begroeid met riet en laag struikgewas. Onwillekeurig houdt de koning de pas in en zijn gevoel bedriegt hem ook ditmaal niet, want eensklaps doemt voor hem een aarden wal op, die het uitzicht over de zandplaat wegneemt. Tot het uiterste op zijn hoede komt Eric langzaam naderbij. Scherp luisterend blijft hij stilstaan voor de dam, doch als niets de stilte verstoort, besluit de Noorman er overheen te klimmen. Aan de andere kant loopt de bodem stijl omlaag in een diepe kom en tot zijn grote verbazing ziet Eric het spoor van het monster daarin afdalen tot voor de lage ingang van een vrijwel geheel in de grond verborgen ruwe hut van boomstammen en palen. „Het hol van het monster!" gaat het door de Noorman heen en als hij voorzichtig voortgaat, trilt de spanning in al zijn spieren, alsof hij ieder ogenblik kan verwachten tegenover een nieuw verschrikkelijk gevaar te staan. Doch geen enkel geluid verstoort de stilte en Eric wendt zich naar de ingang van de half onder het zand bedolven hut. Een deur is er niet en een strook licht valt naar binnen. Verder ligt de hut geheel in het donker gehuld. Na een laatste aarzeling waagt Eric het, de laaggezolderde ruimte te betreden. Er heerst een beklemmende stilte, doch iets in de Noorman waarschuwt hem, dat hij niet alleen is en op hetzelfde ogenblik komt uit de inktzwarte duisternis achter hem een zacht gesteun . . . .

„Wie is daar?" roept Eric gedempt. „Help!" kreunt een oude, dofte stem en vaag ziet de Noorman iets bewegen. Doch eerst wanneer zijn ogen aan het duister zijn gewend, kan hij de omtrekken van een menselijke gedaante onderscheiden. „Van mij hebt ge niets te vrezen!" stelt Eric hem gerust. In het schijnsel van de maan ziet Eric in het doorgroefde en vermagerde gelaat van een oude man met een zachte blik in de ogen en ineens begrijpt hij alles. „Gij zijt Nifurr!" zegt hij en de oude knikt langzaam. „Zij hebben mij . . ." begint hij, moeilijk naar woorden zoekend, en met een hoofdknik vult Eric aan: „Zij hebben u overweldigd en een ander in uw plaats gesteld om met behulp van dat monster de boeren hun laatste bezit af te persen." „Monster . .!" meesmuilt de grijsaard. „Ik zal het U vertellen. Twee bandieten drongen mijn hut binnen, vader en zoon, naar ik uit hun gesprekken opmaakte. Terwijl de oude schavuit mijn karige bezittingen overhoop haalde, vermomde zijn zoon zich als het monster uit Walran's legende. Hij maakte een masker van gebakken klei en naaide berenhuiden aaneen om er zijn lichaam mee te bedekken." „En zijn voeten!" voegt Eric er aan toe, die nu plotseling begrijpt, hoe de grote, vormloze voetsporen zijn ontstaan. Nifurr knikt. „Het is een grove kerel met bonkige schouders", zegt hij huiverend. „Met armen als . . . maar waar is hij gebleven?" onderbreekt de oude man zichzelf. Er komt een angstige blik in zijn ogen. „Heb geen angst!" stelt de Noorman hem opgewekt gerust, „hij komt niet terug! Met dat monster heb ik de rekening vereffend!" De echte Nifurr ziet zijn redder verrast aan. „De goden zijn geprezen!" barst hij opgelucht los. De stem van de oude man stokt. Eric knikt nadenkend. „Hm", zegt hij, een waarlijk sluw plan. Doch nu is alles voorbij, behalve . . . waar zijn de voorwerpen, die de boeren als schatting hebben geofferd?" De oude man wijst naar de hut. „Binnen zult ge alles vinden!" zegt hij en Eric knikt tevreden. „Kunt ge lopen?" vraagt hij dan. „Als ge mij steunt . . . ." meent Nifurr. De Noorman lacht opgewekt. „Welaan dan", zegt hij, „dan is nu de tijd gekomen om de valse Nifurr te ontmaskeren . . . ."

Beladen met de in de hut teruggevonden buit van de afpersers, keert Eric na een moeizame tocht met de door ontberingen verzwakte Nifurr naar de woonplaats der boeren terug. Hij wijst de oude man een schuilhoek aan tussen de struiken en treedt op de woning van zijn gastheer toe. Plotseling komen de boeren toegelopen en Eric begrijpt, dat zij op zijn komst gewacht hebben. „Mijn schild!" roept een oude boer opgewonden, wijzende naar het bronzen voorwerp aan Eric's arm. De Noorman kijkt de mannen met goedmoedige spot aan „Uw schild?" vraagt hij en met een onverwachte beweging laat hij de in lappen gewikkelde voorwerpen op de grond glijden, zodat schotels en bekers en kunstig bewerkte kistjes door elkaar rollen. „Ziedaar uw schatting!" roept Eric spottend uit. De boeren staan een ogenblik als met stomheid geslagen, doch hun verbijstering maakt spoedig plaats voor een onbeheerste vreugde, nu zij eensklaps al die vertrouwde dingen weer voor zich zien. De oude boer strekt, na een aarzelende blik op de Noorman, de hand reeds uit naar zijn schild. Doch op hetzelfde ogenblik snerpt een verbeten stem: „Afblijven!" Geschrokken kijken de boeren om. De jonge boer, die vroeger ook reeds de leiding heeft genomen, treedt met van kwaadheid fonkelende ogen naderbij. „Dief!" vaart hij woedend tegen de koning uit, „gij hebt Walran bestolen! Raak het niet aan!" grauwt hij naar zijn buren, „als uw leven u lief is.... Alles behoort aan de geest!" Eric lacht honend. „Gij zult uw geest niet meer terugzien", zegt hij, „wat het moeras eenmaal gegrepen heeft...." Hij maakt een welsprekend gebaar en de boeren staren elkaar wezenloos aan. „Nifurr..." stamelt een van de mannen en de Noorman grijpt de kans direct aan. „Gij bedoelt die oude bedrieger", zegt hij met nadruk, „doch..." De Noorman verheft zijn stem: „Nu zal ik u de echte Nifurr tonen!" Op hetzelfde ogenblik treedt de oude man uit de struiken te voorschijn. De boeren staan als met stomheid geslagen. Alleen de jonge belhamel springt met een woedende kreet vooruit. „Bedrog!" gilt hij met overslaande stem, „een handlanger van die indringer...., vooruit mannen, sla ze dood.... allebei...."

Met opgeheven arm stormt de woedende jonge boer op Eric af, doch voordat hij een slag kan geven, treft de stalen vuist van de Noorman hem op de wang en zonder een geluid zakt de heethoofd in elkaar. Toornig neemt de koning de andere boeren op, die verschrikt teruggedeinsd zijn. „Het moet uit zijn met deze domheden!" zegt hij dreigend, „laat dit u een waarschuwing zijn, niet nogmaals de hand tegen uw vorst op te heffen!" Dodelijk bevreesd drommen de boeren bijeen en niemand waagt het wat te zeggen. De oude man krijgt medelijden met hen. „Zij zoeken het kwade niet", merkt hij vergoelijkend op, „en wat hun ongeloof aangaande mijn naam betreft ...." Een fijn lachje glijdt over het edele gelaat van de kluizenaar en hij laat er goedmoedig op volgen: „Laten wij naar mijn hut gaan, dan kunnen onze argwanende vrienden de namaak-Nifurr vergelijken met mij, die hen allen reeds als kinderen gekend heeft." Eric's boosheid is al weer gezakt. „Dan gaan wij onmiddellijk", zegt hij op een toon die geen tegenspraak duldt. Nog wat angstig, maar toch ook weer opgelucht, volgen de boeren de Noorman in de richting van het woud, waarin de hut van Nifurr verscholen ligt. De weg loopt langs het moeras en uit de blikken van de boeren blijkt duidelijk, dat alleen Eric's optreden hen heeft kunnen bewegen dit oord te betreden. Eensklaps zien de mannen een rookkolom boven de bomen uitstijgen. „Brand!" roepen twee boeren tegelijk. Nifurr ziet Eric verontrust aan en onwillekeurig versnellen de mannen de pas. Als zij de open plek voor Nifurr's hut bereiken, lekken de vlammen aan alle kanten aan het droge hout. Hier valt niets meer te redden en Nifurr wendt het hoofd af, nu zijn armelijke woning aan het vernietigende vuur wordt prijsgegeven. De boeren kijken in doffe ontsteltenis toe, doch eensklaps klinkt Eric's stem boven het geknetter van de vlammen en het kraken van de houten balken uit: „Waar is de schurk gebleven?" In grote opwinding kijken de mannen om zich heen. „Daar", roept plotseling een van de boeren, „daar tussen de bomen ...." En ver voor zich uit zien de mannen de gebogen gestalte van de bedrieger met fladderende kleren voortstrompelen in een wanhopige poging om de straf van de koning te ontgaan ....

Een kort bevel van de Noorman is voldoende om Wolf vooruit te doen springen, het bos in, waar de valse Nifurr vertwijfeld een goed heenkomen zoekt in het dichte struikgewas. Doch juist als de oude schavuit een open plek oversteekt, hoort hij vlak naast zich het onheilspellende, hijgende gegrom van de wolfshond en in doodsangst drukt hij zich met de rug tegen een boom. De hond blijft op korte afstand met opgetrokken bovenlip staan, alsof hij de verdere afrekening aan zijn meester wil overlaten. Enkele ogenblikken later verschijnt de hoge gestalte van de Noorman tussen de bomen, op de voet gevolgd door de echte Nifurr en de verbijsterde boeren. Verwilderd kijkt de gevangene van Wolf hen aan. „Houdt die hond terug!" smeekt hij hees, „ik zal . . . ." „Gij zult ons vertellen, wie gij zijt!" dondert de stem van de koning „Ik zal alles vertellen", jammert de oude, „die wolf zal me nog verscheuren . . . ." Eric roept Wolf bij zich en met horten en stoten onthult de bedrieger alles wat er gebeurd is: de overweldiging van Nifurr, het optreden van zijn zoon als harig monster en het misbruik, dat het snode tweetal van de legende en het bijgeloof van de boeren heeft gemaakt. Als hij eindelijk uitgesproken is, wendt de Noorman zich met een veelbetekenend lachje tot de boeren, die er beteuterd bij staan. „Ziedaar de grond van uw bijgeloof!" zegt hij spottend, „gij hebt u op een kinderlijke manier laten bedriegen, zoals ik u reeds eerder heb gezegd." Er gaat een gemor onder de landbouwers op „Vuige verrader!" sist de oude boer en een van zijn buren dringt zich naar voren. „Sla hem neer, de brandstichter!" roept hij woedend uit. Een ogenblik lijkt het er op, dat de verbitterde boeren zich op de valse Nifurr zullen werpen, doch de oude kluizenaar treedt met opgeheven armen voor hen. „Neen!" roept hij uit, „doodt hem niet. Zendt hem weg!" „Mijn zoon is al gestorven", jammert de booswicht „Heb medelijden met een oude man . . . ." Afwachtend zien de boeren naar de koning, die nadenkend voor zich uitkijkt. „Het is goed!" zegt Eric eindelijk, „laat hem gaan zoals hij is, berooid, zoals hij gekomen is. In de dagen, die hem nog resten, zal de stem van het geweten zijn straf zijn . . . ."

In gedachten verdiept keert Eric met Nifurr en de anderen naar de schamele hoeven terug. De jonge boer, die de kracht van 's konings arm heeft moeten ondervinden, staat met duistere blik zijn buren op te wachten, doch de boeren lopen vooruit en vertellen hem fluisterend wat er gebeurd is. Als Eric op hem toetreedt, slaat de man de ogen neer, doch de Noorman steekt hem de hand toe. „Er is in mij geen wrok tegen u!" zegt hij welwillend en nadat hij zijn blikken over de anderen heeft laten gaan, voegt hij er aan toe: „Gij hebt nu allen gezien, hoe dom het is, u te laten leiden door duister bijgeloof! Houdt uw legenden en oude volksgebruiken in ere, want zij bevatten vaak grote wijsheid. Doch blijft met beide benen op de grond staan en gebruikt uw verstand!" Beschaamd luisteren de boeren toe en hun bedremmeld zwijgen wordt pas na een lange aarzeling verbroken door de oude landbouwer. „Heer koning!" zegt hij benepen, „vergeef ons de woorden, die wij in angst en wanhoop tot u gericht hebben aanvaard onze dank voor de redding, die gij ons gebracht hebt.... van deze.... rovers!" Het is alsof dit laatste woord ook de laatste rest van het bijgeloof wegvaagt en opgewonden, drukdoend om hun verlegenheid te verbergen, stemmen de anderen er mee in en verdringen zich rond Eric om met een aarzelende handdruk afscheid te nemen. „Verlaat u op de ware Nifurr!" zegt de koning, als hij, enige uren later, weer in het zadel zit. „Houdt hem in ere.... Hij heeft genoeg geleden." „Wij zullen een nieuwe hut voor hem bouwen!" belooft een van de boeren en de anderen stemmen onmiddellijk met dit voorstel in. Eric knikt goedkeurend. Met een hartelijk woord neemt hij afscheid van de oude man, dan gaat hij welgemoed op weg. De koolzwarte hinnikt vrolijk nu hij zijn meester weer mag dragen. En dan, ineens is daar, in de wijde lucht boven het vlakke land, ook weer de trouwe adelaar, die in snelle vaart zijn meester nagekomen en in grote kringen boven Eric blijft cirkelen....

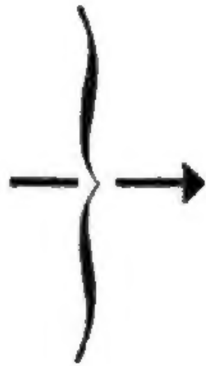

„Bijgeloof is als vergif!" peinst Eric, wanneer hij in matige draf huiswaarts rijdt, tevreden, eindelijk naar de burcht te kunnen terugkeren, maar toch wat gedrukt over de schade, die een tweetal sluwe misdadigers aan de boeren konden berokkenen. Ook deze arme streek zal zijn aandacht blijven opeisen. Boven op een heuvel houdt de koning de koolzwarte in en staart over het wijde land. Dan zoeken zijn ogen de lucht af, doch de adelaar is uit het gezicht verdwenen. Neen, wacht! Daar komt hij reeds, snel en zeker! Doch nu ziet Eric ook, dat zijn vogel niet alleen is. Een tweede arend cirkelt en buitelt vlak naast de roofvogel, die zijn meester reeds zovele blijken van trouw en aanhankelijkheid heeft gegeven. De Noorman fronst even de wenkbrauwen, want het heeft er de schijn van, dat het tot een gevecht zal komen. Onmiddellijk daarop bemerkt hij echter zijn vergissing. Het is juist net tegendeel van vijandschap, dat deze beide majestueuze dieren met bliksemsnelle wendingen om elkaar heen doet draaien en hun opgewonden gekrijs heeft niets van de woede, die een tegenstander van de adelaar weet te vrezen. „Koning en koningin der lucht!" zegt Eric zacht voor zich heen en meteen overvalt hem het treurige besef, dat dit het afscheid van zijn prachtige adelaar betekent. Zijn gevoel bedriegt hem niet. Nog eenmaal beschrijven de twee vogels een grote kring om de eenzame ruiter en zijn hond en zo lang scheren zij over hem heen, dat het suizen van hun machtige wiekslag in zijn oren blijft klinken, waarna de arenden zich na een plotselinge wending pijlsnel verwijderen. Lange tijd kijkt Eric de vogels na. „Zal ik fluiten?" overlegt hij, maar bijna tegelijk schudt hij het hoofd. „Neen, mijn jonge arend luistert nu nog slechts naar één roep, de roep der natuur!" Met een zucht wendt de Noorman de blik af en meteen krijgt hij Wolf in het oog, die de kop trouwhartig naar hem opheft. „Gij blijft mij tenminste trouw!" zegt de koning, „kom Wolf!" En in de vallende avondschemering rijdt Eric de Noorman naar huis....

EINDE

De spannende avonturen van Eric de Noorman worden voortgezet in het 16e deel:

De wolven van Scorr

In deze serie zijn verschenen: